

Lord Luster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ZES GOUDBLONDE HAREN

N° 2468

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ZES GOUDBLONDE HAREN

HOOFDSTUK I

IN DE DUISTERNIS

Het was feest in den huize Armstong. Lady Armstrong gaf een soirée en had daarop iedereen uitgenodigd van naam of titel in Londen.

Ook Lord William Aberdeen, alias John Raffles, alias de Grote Onbekende behoorde tot de gasten, evenals diens secretaris Charles Brand.

En Charles Brand, geleund tegen een deurpost, stond zich, eerlijk gezegd, stierlijk te vervelen.

De fraai geklede dames en heren, konden hem geen zier schelen. Hij had al zó vaak rokcostumes en uniformen en van de dames blanke schouders en ar-

men gezien, dat hij dat alles kon dromen.

Eigenlijk had Brand alleen maar aandacht voor drie heren, die vruchteloos poogden, er heel onschuldig en heel gewoon uit te zien, maar daarin niet slaagden, ofschoon zij hun rokpakken klaarblijkelijk in een zeer goede zaak hadden gehuurd.

Die drie heren waren detectives.

Een hunner stond bij de deur, of beter gezegd, hij stond bij de schakelaar van het electrisch licht.

De twee anderen liepen maar wat rond, zonder een enkele keer te dansen

en steeds in de nabijheid van grootvorstin Kamenski, de zeer knappe, roodharige Amerikaanse, die sedert enige maanden gehuwd was met grootvorst Kamenski, die geparenteerd was aan de Romanof's en die nog juist bijtijds vóór de revolutie uit Rusland was gevlucht, om althans een klein gedeelte van zijn vermogen te kunnen redden, hetgeen hem behoed had voor de noodzakelijkheid, als kellner, filmfigurant, gids of chauffeur verder zijn brood te moeten verdienen.

Grootvorst Kamenski was een knappe vent, donker van haar en van ogen, en met die zachte, olijkleurige teint, die eigen is aan de bewoners van Georgië. Men behoefde maar naar zijn kaarsrechte houding te kijken en zijn heerszuchtige blik, om aanstonds te kunnen zien, dat hij een der kranigste officieren van de keizerlijke lijfgarde was geweest.

De aanwezigheid der drie heren van de politie was natuurlijk voor iedereen duidelijk, die ogen in zijn hoofd had, want grootvorstin Beatrice Kamenski droeg haar diadeem, hetgeen wil zeggen, dat zij voor een waarde van ruim vijf en twintig duizend pond sterling op het vlammeende, gouden haar droeg.

Toen zij binnenkwam, met een glimlach om de lippen, en zich wel bewust van haar schoonheid, was menige vrouw in de zaal bleek geworden van afgunst, hetgeen ook niet te verwonderen was.

Hoogstens had het iemand, die niet op de hoogte was, kunnen verwonderen, dat de verarmde grootvorst zijn vrouw zulke kostbare sieraden kon schenken.

De insider alleen wist, dat het grootvorstelijke paar op de zeer uitdrukkelijke voorwaarden waren getrouwd, dat hij mede de beschikking had over het reusachtige fortuin, en dat het de voormalige filmdiva in de eerste plaats te doen was geweest om de titel en niet om de man.

Want de tegenwoordige Beatrice Kamenski was niemand anders dan de vroegere dairymaid oftewel melkster, dochter van een farmer aan de Westkust van Amerika, die het uitsluitend aan haar schoonheid te danken had, dat de

film haar tot grote rijkdommen had gebracht.

Dat was juist bijtijds geweest, want de geluidsfilm had, helaas voor de mooie Dolly geen kansen meer geboden. Haar accent was ordinair en in haar stem meende men het geknars van verroeste ankerkettingen te horen.

Er waren daar in de feestzaal heel wat dames met kostbare juwelen, maar geen van haar kon ze vergelijken met die van de mooie grootvorstin Kamenski, tenminste wat de waarde en de schoonheid betrof.

Zoals gezegd, stond Charles Brand zich te vervelen. Hij stond daar maar te staan en die diadeem kon hem geen zier schelen, evenmin als de vrouw die het ding droeg, evenmin als de andere dames en heren, en de hele, dodelijk saaie vertoning deed hem bijna inslapen waar hij stond.

Nu is het een feit dat de soirée's van Lady Armstrong in geheel Londen berucht waren om hun dorre verveling. De heren spraken bijna alleen over politiek, er kwamen slechts weinig jongelui, omdat mylady zelf een hartgrondige hekel had aan het moderne meisje, er werd weliswaar gedanst, maar heel discreet, en nooit anders dan een wals of een polka, want one step, two step, en rock and roll, waren volgens Lady Armstrong des duivels.

In zijn hart nam hij het Raffles kwalijk, hem te hebben overgehaald naar deze soirée te gaan, die hij zelf anders verreed als de pest.

Van Raffles had hij sedert een kwartier niets gezien of gehoord en hij maakte zich reeds boos, menende dat zijn vriend doodkalm het hele gedoe in de steek had gelaten, toen hij hem plotseeling zag naderen, elegant als altijd en met een licht in zijn grijze ogen, dat onmiddellijk zijn aandacht trok.

— Hoe vindt je haar? vroeg de Grote Onbekende, zodra hij zich fluisterend aan Brand verstaanbaar kon maken.

— Wie? vroeg Brand onmiddellijk.

— Wat zou ik anders bedoelen dan de diadeem van grootvorstin Kamenski? Beste Charles, zou ik je nu werkelijk deze beproeving hebben doen onder-

gaan, als het voor mijn doel niet noodzakelijk was geweest? Ik heb een ogenblik gearzeld, en getwijfeld of die diamanten wel echt zouden zijn. Maar ze zijn even echt als die drie brave detectives, die zich in volle ernst schijnen te verbeelden dat niemand hen als zodanig herkent. Hoe vindt je haar?

— Je bedoelt nu toch zeker niet de diadeem, maar de draagster. Welnu, als ik het eerlijk zeggen mag, vind ik haar vormen wel wat overdreven. Zij heeft een mooi figuur, maar overigens veel verf en weinig wol, gaf Brand onverschillig ten antwoord. Ik houd niet van die schilderstukken, en ook niet veel van al dat onbedekte vlees. En als zij haar mond open doet, moet ik denken aan een rasp of vijl over roestig staal. En na dit te hebben geconstateerd, zouden wij nu maar niet liever naar huis gaan?

— Waarom zo'n haast? Ik ben nog niet klaar met mijn voorbereidselen.

— Voorbereidselen? herhaalde Brand langzaam. Och natuurlijk, ik ben weer vergeten wat je plan is. Wat kon je anders hier gebracht hebben, als het niet de begeerte was om dat kostbare ding te bezitten?

— Kostbaar is het ware woord, Charles, zei Raffles. Het kan heel gemakkelijk stuksgewijze aan de man gebracht worden, en dan nog altijd minstens vijftien duizend pond opbrengen. Ik heb binnenkort veel geld nodig voor een kinderziekenhuis.

Het gelaat van Brand kreeg een verschrikte uitdrukking en hij fluisterde:

— Maar je zult toch niet zo dwaas zijn om vannacht, terwijl we niet eens met onze eigen auto zijn gekomen, en we hier zijn uitgenodigd als Lord William Aberdeen, vicepresident van de Windsor Club en zijn secretaris...

— Die dwaasheid zal ik niet begaan, Charles, stel je gerust. Ik ben alleen maar gekomen, teneinde mij te vergevissen of de met zoveel ophef beschreven diadeem werkelijk de moeite waard is. Nu dat ding is de moeite waard, en...

Raffles zweeg, en hield het oog gevestigd op een lange, elegante heer met een kleine rozet op de zijden lapel van zijn tuxedo, die zoëven uit de speelzaal

was gekomen.

Die slanke heer was grootvorst Kamenski. Hij bleef een ogenblik staan, misschien om naar zijn vrouw te zoeken.

Een bediende kwam binnen, keek even zoekend rond, liep toen op Kamenski toe, zei een paar woorden tot hem, en stelde hem een visite kaartje ter hand.

Onmiddellijk daarna ging de gastheer weg.

— Waarom schrikt hij zo? vroeg Raffles, die de grootvorst aandachtig had gade geslagen.

— Is hij geschrokken? vroeg Brand, nog al onverschillig.

— Maar amice, zag je dat niet. Het kaartje trilde in zijn hand. Merkwaardig, dat men hem hier op dit uur komt lastig vallen.

Grootvorstin Kamenski die niets van de verdwijning van haar echtgenoot gemerkt had, stond niet ver van de deur, naar de speelzaal met enige dames te praten, en wierp nu en dan het hoofd achterover in een luide lach, zodat de grote diamanten van haar hoofdsieraad in alle kleuren van de regenboog fonkelden.

— Het lijkt wel of ze een beetje te diep in het glaasje heeft gekeken, zei Brand vol afkeer. Het is mij een raadsel hoe een voormalig grootvorst van het Russische Rijk behagen kon vinden in zulk een opzichtige, tamelijk ordinaire vrouw.

Weer haalde Raffles de schouders op.

— Zij had geld, en hij had het niet, hij had een titel, en zij was een gewezen boerenmeid. Simple comme bonjour.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge dat juist kwart voor twaalf aanwees, en zei:

— Ik zal je verdere verveling besparen, Charles. Ik weet nu wat ik weten wil. Ik weet waar zij woont, en wat haar gewoonten zijn. Een verblijf van slechts een half uurtje in de speelzaal onder louter heren, heeft mij van dat alles op de hoogte gebracht. Wij zullen nu maar...

De rest van de zin zou nooit worden uitgesproken, want het werd plotseling donker in de zaal.

Men hoorde nog een paar noten, als

verdwaald van het kleine orkestje en daarbovenuit het zeer onchristelijke vloeken van de heer, die bij de lichtschakelaar stond, en een taaltje gebruikte, nog maar zeer zelden gehoord in deze deftige omgeving.

Ook de twee andere detectives lieten zich niet onbetuigd, en men hoorde hun stemmen, maar dat alles zonk in het niet bij het oorverdovend gegil, dat werd aangeheven door een van de aanwezige dames, en waarmede de andere damesgasten onwillekeurig instemden, zonder dat zij daartoe reden hadden, en blijkbaar alleen van schrik, dat zij zo in eens in het donker stonden.

Gehoor gevend aan zijn instinct, wilde Brand in het donker naar de brede deuren lopen, die toegang gaven tot de gang, maar Raffles hield hem in een ijzeren greep vast, en zei zacht en kalm:

— Geen dwaasheden, wat ik je verzoeken mag, Charles. Wij hebben volstrekt geen reden om het hazenpad te kiezen. Integendeel, ik zou dolgraag willen weten wat er eigenlijk aan de hand is.

Reeds onder het spreken had Raffles zijn zaklantaarn, die hem nooit verliet, aangeknipt. Het lichtschijnsel ging dwa-

lend en zoekend over de bleke gezichten der als versteende gasten, die nog altijd niet wisten wat er gaande was.

Dit scheen ook de detectives tot daden te brengen, en bijna tegelijkertijd gingen nog drie, vier andere zaklantaarntjes aan, waarvan de stralen rondgingen als de draaiende lichtbundels van een vuurtoren.

De man die bij de schakelaar had gestaan, had voor de deur post gevat, wijdbeens, en riep met stentorstem:

— Niemand de zaal uit. Politie.

Niemand dacht er aan, zich te verroeren.

Nog altijd stonden de gasten daar als standbeelden, en het stemmengeroezemoes duurde voort.

Op dat ogenblik had de lichtstraal van Raffles' lantaarn een groepje dames gevangen, in wier midden grootvorstin Kamenski stond.

Zij was doodsbleek en uitte nu en dan een gil, met wijd geopende mond, opengesperde ogen, en de met ringen overladen handen in het rode haar woeënd, want de kostbare diadeem, het schone sieraad, haar trots was verdwenen.

HOOFDSTUK II

EEN RAADSELACHTIG GEVAL

Voor zover Brand kon nagaan, stond het groepje dames daar nog precies zoals hij het zoëven gezien had, met de luidlachende gravin in het midden. En alle vier dames kende hij, met uitzondering van een knappe, donkere dame, met wie hij eenmaal gedanst had en die aan hem was voorgesteld als Camilla de Fonzega, de echtgenote van een Spaanse geleerde, die zich op dit ogenblik in Afrika bevond, waar hij onderzoekingen deed op embryologisch gebied.

De drie andere dames waren de echtgenoten van gezanten of hooggeplaatste regeringsambtenaren.

Nu zij eindelijk het motief kenden van de schrille jammerklachten, die door de bestolen dame werden geslaakt, stonden zij haar daarin getrouw bij.

In het geheel waren daar ongeveer veertig gasten bijeen, terwijl er in de speelzaal, waarvan de deur op een kier stond, nog veertien heren en vier oude dames waren, die daar hadden zitten bridgen, en waarvan er nu velen verschrikt in de deuropening stonden.

De detectives pakten, nu het enigszins te laat scheen te zijn, de zaak onmiddellijk met grote energie en doortastendheid aan.

Een hunner was al naar buiten gesneld, en riep de bedienden bij de vestiaire toe, dat er niemand het huis mocht verlaten, wie dan ook.

Het bleek daarbij, dat het licht overal brandde, met uitzondering alleen van de balzaal.

Hoe het daar plotseling had kunnen uitgaan, was voorlopig een raadsel, want de detective bij de schakelaar verzekerde dat er niemand in zijn nabijheid was

geweest, toen het plotseling donker werd.

Trouwens, hij had onmiddellijk, zonder een seconde te verliezen, de hand naar de schakelaar uitgestoken, en deze herhaaldelijk neer gedrukt, zonder dat dit iets hielp.

Zelfs voor de leek werd het dus al spoedig duidelijk, dat de draad ergens buiten het vertrek moest zijn doorgesneden.

Nadat de eerste detective zijn bevel aan de bedienden had gegeven, begon hij zo snel hij kon het hele huis te doorzoeken, hetgeen vrij wat tijd in beslag nam, want het grote herenhuis van Lady Armstrong aan de King Albert Lane is een van de grootste van die wijk, die rijk is aan fraaie, grote woonpaleizen.

Het telt ruim twintig vertrekken, en vele daarvan waren met de sleutel aan de buitenzijde gesloten, zodat de detective zich niet eens de moeite behoeft te geven, een blik in deze kamers te werpen.

Op het portaal van de derde verdieping liep hij bijna Fraulein Else Sauerkraut tegen het lijf, de huishoudster, die zeer verschrikt, met een half afgebreid sokje, voor haar kleinkind, in de hand en haar gouden lorgnet op de neus, zich naar beneden had willen spoeden bij het horen van het tumult.

De erg geschrokken dame kon echter geen inlichtingen geven, want zij had op haar eigen kamer gezeten, breiend en lezend, en verklaarde, niet te hebben horen lopen op haar verdieping.

Toch zette de detective zijn speurtocht voort, opende alle deuren die maar te openen waren, en keerde toen pas

teleurgesteld weer terug naar de tweede verdieping, waar hij het salon binnen trad, dat hij terugvond in dezelfde toestand van verbijstering en opwindend, zoals hij het verlaten had.

Nauwelijks enkele seconden later trad ook Grootvorst Kamenski de zaal weer binnen. Hij bleef even bij de gangdeur staan, met de knop in de hand, en keek rond met een diepe rimpel in het voorhoofd, en nu niet meer bleek, maar vuurrood.

Velen hadden de blik naar hem gewend, en zijn vrouw vloog dadelijk naar haar echtgenoot toe, slaakte een kermende kreet, en sloeg beide armen om zijn hals.

Hij maakte zich een weinig ongeduldig en blijkbaar verlegen weer los, keek verwonderd rond, bemerkte nu pas, naar het scheen, de stemming die in de zaal heerste en ook het feit dat het er half donker was, en vroeg kortaf zich tot zijn vrouw wendend en in de Russische taal:

— Wat heeft dat te betekenen? wat is er gaande?

Zonder antwoord te geven boog de grootvorstin haar hoofd naar hem toe, en zei:

— Kijk eens. Wat zie je daar? Of beter gezegd, wat zie je daar niet?

— Ik zie niets, antwoordde de graaf niet helemaal naar waarheid, want hij zag een mooie, gepermanente rode krulbol.

— Je ziet niets, omdat de diadeem gestolen is, weeklaagde de grootvorstin, handenwringend op en neer lopend, en blijkbaar bezielde met het voornemen naar alle regelen der kunst flauw te vallen. Maar de dodelijk ontstelde vrouw des huizes, die over haar gehele lichaam beefde en zelf moeite had om overeind te blijven, kwam toesnellen met een flacon eau de Cologne, waarvan zij zo gul op een zakdoek goot, dat het vocht straalsgewijze op de vloer stroomde.

Van rood was de grootvorst weer bleek geworden, terwijl hij er stamelend uitbracht:

— Wat betekent dit allemaal? Is de diadeem werkelijk verdwenen?

— Het woord is: gestolen, mylord, mengde Raffles zich in het gesprek. Hij had de grootvorst aandachtig gade geslagen, en het kwam hem voor, dat Kamenski ten prooi was aan een grote opwinding, die hij slechts met moeite kon bedwingen.

Kamenski keek zijn vrouw doorborend aan, haalde minachtend de schouders op, en riep:

— Je moet je nodig door drie detectives laten bewaken, Beatrice. En blijft het hierbij? Wordt er niet een onderzoek naar de diefstal gedaan?

Een der detectives, de man die zo even weer was binnen gekomen zei met trillende lippen.

— Wij doen wat wij kunnen, mylord. Twee onzer doorzoeken het huis, dat op het ogenblik geheel is omsingeld, want natuurlijk hebben wij dadelijk versterking laten komen. Maar dat is niet alles. Ik zal nog tot andere maatregelen moeten overgaan. Het is namelijk bijna ondenkbaar, dat de dief gelegenheid kan hebben gevonden, deze zaal vol mensen te verlaten, in de zeer korte tijd, die er verliep tussen het donkerworden en het opengaan van de deuren naar de speelzaal.

— Waaruit gij afleidt, zei Raffles kalm, dat een der aanwezigen hier het ding wel in zijn zak zal hebben. Wat de dames betreft, hun tegenwoordige avondkleding is van die aard, dat zij zelfs geen pepermuntje zouden kunnen verbergen, zonder dat het onmiddellijk gezien werd. Het wordt dus een fouilleering. Onaangenaam, maar onvermijdelijk.

— Dat geloof ik ook, bromde de detective.

— Ik moet u er echter op wijzen, hernam Raffles rustig, dat er minstens tien seconden zijn verlopen tussen het moment dat het donker werd en het opengaan van de tussendeuren. En ik kan u verzekeren dat tien seconden voor een handige dief voldoende zijn.

— Maar ik heb vlak bij de gangdeur gestaan, en die is niet geopend, dat durf ik bezweren aldus detective Kingstone.

— Weet gij dat absoluut zeker? vroeg Raffles, nu werkelijk verbaasd.

— Volkomen zeker. Ik kan mij hierin niet vergissen.

De verbazing en de ongerustheid in de grote zaal namen toe.

Niemand sprak een woord, en reeds begonnen de heren elkander wantrouwend op te nemen.

Maar Kingstone hernam, na zijn plaats bij de deur hervat te hebben en met scherpe blik om zich heenziende:

— We zullen dat zaakje wel eens opknappen. Om te beginnen verzoek ik die heren, die in de speelkamer zaten, te willen zeggen, of na de kreten van de bestolen dame de tussendeur werd open gedaan.

— O ja, dat is zeker, zei een kleine, dikke heer met een lintje in het knoops gat van zijn smoking.

— Aha, riep Kingstone triomfante lijk. Er is nog een tweede deur in de speelzaal, die weer naar de gang leidt, en dus...

— Maar die tussendeur werd niet van deze kant opengemaakt, maar van de andere zijde, hernam het dikke, kaalhoofdige mannetje zeer kalm. Ik weet dat zo goed omdat ik het zelf deed.

Hier en daar werd gegiecheld, en Kingstone keek woedend rond, beet zich op de lippen en hernam kortaf:

— Waarom deed u die deur open?

— Omdat ik hoorde gillen, en dacht dat mijn vrouw het op haar zenuwen gekregen had.

— Wat zag u toen u de deur opende?

— Niets. Het was donker in deze zaal. Ik zag heel flauwtjes een groepje dames, niet ver van de deur, en tussen hen in grootvorstin Kamenski. Zij stond met haar armen opgeheven, en ik begreep dadelijk dat er iets ernstigs aan de hand was.

Kingstone bromde iets voor zich heen keek de kleine man doordringend aan, en vroeg weer:

— Weet u zeker dat niemand u in het donker voorbij is geslopen, toen u de deur opende?

— Dat weet ik absoluut zeker. Dat was trouwens onmogelijk geweest, want ik versperde de doorgang, omdat ik de kruk met een hand bleef vasthouden, en verder ziet gij zelf wel dat de speelzaal

zo helder verlicht is, dat niemand door die deur had kunnen gaan of het moest gezien zijn.

De zaak begon er raadselachtig uit te zien, en hier en daar werd onderdrukt gefluisterd. Kingstone wilde weer iets zeggen, toen de deur naar de gang geopend werd en een inspecteur binnentrad, die vluchtig groette, rond keek, de detective in het oog kreeg, en rapporteerde:

— Ik heb twaalf man bij me, en er kan geen muis uit. De bedienden houden vol dat er in het laatste kwartier maar één enkel persoon het huis verlaten heeft, en dat was een vriend van grootvorst Kamenski.

Aller ogen wendden zich naar de grootvorst, die met korte passen opgewonden heen en weer liep.

Kingstone haalde zijn schouders op, en zei ongeduldig.

— Ik heb ook mijn ogen niet in mijn zak. De grootvorst is uit de zaal geroepen door een bediende, wel vijf minuten voor dat de diadeem werd gestolen.

— Mylord, mag ik u vragen wie die bezoeker was, vroeg hij aan Kamenski.

— Een vriend van mij, antwoordde Kamenski kortaf.

— Was hij weg voor de diefstal gepleegd werd?

Kamenski maakte een beweging van ongeduld en zei:

— Natuurlijk. Ik zelf heb hem uitgelaten. Een der bedienden moet dat gezien hebben.

— Dat komt uit, chef, liet de zware stem van inspecteur Hopps zich horen.

— Kunt gij ons zeggen, wat uw vriend kwam doen? begon Kingstone weer.

— Hij kwam mij een persoonlijke dienst vragen, en ik geloof niet dat dit iets met deze kwestie te maken heeft, antwoordde Kamenski hooghartig.

— Wij moeten met alles rekening houden, ging Kingstone voort. Maar nu iets anders. Ik hoop dat gij in staat zijt, mylady, mij op mijn vragen te antwoorden? vroeg hij aan de grootvorstin.

— Ik hoop het, zei Beatrice Kamenski met een zwakke, kwijnende stem.

— Kunt gij u herinneren, wie er bij

u waren, toen de diadeem uit uw haar werd getrokken?

De voormalige filmster keek eens rond, en wees toen een voor een de oude dames aan, met wie zij op dat ogenblik had staan praten.

Zij waren allen de vrouwen van gezanten, ambassadeurs, of hooggeplaatste ambtenaren bij regering- of stadsbestuur. Kingstone zou geen goed detective geweest zijn, als hij al die dames niet van uiterlijk en naam kende, en zijn ongeduld nam slechts toe. Hij vroeg:

— Bent u er volkomen zeker van, dat er zich niemand anders bij u bevond?

— Absoluut.

— Stonden er in de buurt soms andere personen; heren bedoel ik? Laten wij zeggen van vijf tot tien passen?

— Dat is best mogelijk, antwoordde de grootvorstin, maar ik kan mij niet herinneren wie die heren waren.

Onverstoorbaar ging Kingstone voort zonder zich uit het veld te laten slaan:

— Wat was het voor een gewaarwording, toen de diadeem u werd ontstolen?

— Het ging heel vlug.

— Maar het deed toch zeker pijn, toen het sieraad uit uw haar werd getrokken.

— Ik voelde het bijna niet. Het was... ik had...

— Grote goden, Beatrice, het gaat om een bedrag van duizenden ponden sterling. Alles kan bij het onderzoek helpen. Ik zou er maar rond voor uitkomen, dat de diadeem in hoofdzaak was vastgemaakt aan een toef. Ik zie niet waarom je je daarover behoeft te genezen.

Beatrice wierp haar echtgenoot een alles behalve vriendelijke blik toe, maar zij bekende toch met een stem die even trilde:

— Het is waar; de mode schrijft voor dat men de natuur moet te hulp komen.

— Verontschuldigd u niet, mylady, viel Kingstone haar in de rede. Iedere vrouw heeft het volste recht om haar kapsel te verzorgen zoals zij dat verkiest. In ieder geval verklaart dat een gedeelte van de toedracht. Excuseer de

vraag, maar was het algemeen bekend, dat gij... de natuur een weinig te hulp kwam wat uw kapsel betreft?

— Mijn coiffeur wist het natuurlijk, en mijn kamenier.

— Dan wist ook de hele wereld het, zei Kingstone laconiek. En nu gaan wij verder. De ramen zijn alle goed gesloten, zoals gij allen kunt zien, de deur naar de gang, ik herhaal het, is niet geopend, de verbindingsdeur met de speelzaal is evenmin gebruikt. En zo moet ik wel tot de slotsom komen dat de dief geen gelegenheid heeft gehad er van door te gaan. Ik zal moeten verzoeken, de speelzaal te ontruimen, zodat wij daar alle heren bij twee tegelijk kunnen fouilleren. Iedereen kan daarna dadelijk vertrekken.

De heren mopperden wat, maar niemand dacht er aan, zich te verzetten. De tweede detective was intussen ook binnen gekomen, er werd nog een agent geroepen, en die twee zouden tot het onderzoek overgaan, terwijl de inspecteur de deur bleef bewaken.

In afwachting van de komst van de agent, stapte het kleine, kaalhoofdige heertje met het lintje in zijn knoopsgat op grootvorst Kamenski toe, en vroeg hem iets op zachte toon.

Deze scheen te schrikken, en gaf op fluisterende toon antwoord. De kleine, dikke man scheen op iets aan te dringen en Kamenski wendde zich tot zijn vrouw en vroeg haar iets. Haar wenkbrauwen gingen omhoog, en zij scheen verbaasd te zijn, en ook boos.

Tenslotte ging het echtpaar naar de kleine man toe, en spraken even met hem, waarop laatstgenoemde zich verwijderde, na een buiging voor de grootvorstin te hebben gemaakt.

Raffles had van dit korte toneeltje niets gemist, en Brand zag een uitdrukking van grote belangstelling op zijn scherp gesneden gelaat.

Intussen was men begonnen met de fouillering. Twee aan twee werden de heren door de tussendeur naar de nu helder verlichte speelzaal gebracht. Een agent die er verstand van had, had naar de plek gezocht, waar de elektrische geleidraad was doorgesneden en die ge-

vonden hoog tegen de muur van de gang. Het was onbegrijpelijk, hoe men die plek zonder trapleer had kunnen bereiken, maar het was niettemin gebeurd. De agent had geen tien minuten nodig om de verbinding tijdelijk te herstellen, zodat nu ook in de balzaal het licht weer brandde. Het fouilleren ging vrij snel in zijn werk, want zulk een groot sie-raad als een diadeem kan alleen maar in een zak worden verborgen.

Het gezelschap dunde snel, en Raffles en Brand behoorden tot de laatsten, die nog overbleven.

— Begrijp je er iets van? vroeg Brand zacht, even voor hij met Raffles de speelzaal zou binnentreden.

— Ik moet erkennen, dat de dief mijn algehele bewondering heeft, want voor het ogenblik begrijp ik er nog niet veel van. Het wonderlijke is, dat er hier van avond nog meer eigenaardige dingen zijn voorgevallen. Je weet dat ik het zeer ver gebracht heb in de kunst om van de lippen te lezen. Welnu, wat niemand gehoord heeft, dat heb ik kun-

nen zien. Die kleine dikzak kwam daareven Kamenski vragen, om voor hij vertrok de honderd vijftig pond sterling te betalen, die hij in het begin van de avond met kaarten aan hem verloren had. En Kamenski had zo veel geld niet bij zich.

— Vindt je dat zo verwonderlijk?

— Ja zeker, want hij had ze wel, toen hij hier in huis kwam.

— Hoe weet je dat vroeg Brand verbaasd.

— Omdat hij ze aan zijn vrouw ging vragen, en deze hem op haar beurt verwonderd de vraag stelde, waar het geld dan gebleven was, dat zij hem zelf in zijn portefeuille had zien doen vóór zij in hun auto stapten op weg hierheen.

— Wat gaf hij ten antwoord?

— O, een of andere uitvlucht. Maar ik weet waar dat geld is, Charles. Het zit in de zak van de « vriend », die hem in de loop van de avond is komen bezoeken, en wiens komst hem zodanig verraste, dat hij verbleekte bij het lezen van diens visitekaartje.

HOOFDSTUK III

HET LOKJE HAAR

De foullering noch het daaropvolgende onderzoek van het huis en de omgeving had niet het minste resultaat opgeleverd.

Charles Brand had aanvankelijk ook niet het minste begrip van de raadselachtige verdwijning van het prachtige stuk, hetwelk de Grote Onbekende, zijn vriend, zo gaarne in zijn bezit wilde hebben.

De politie zat, zoals men dat noemt met de handen in het haar. Natuurlijk begon men zoals dat maar al te dikwijls het geval is, met de bedienden te wantrouwen, waarvan de meesten reeds meer dan twintig jaren in dienst waren van Lady Armstrong, en tegen wie volstrekt geen bewijzen te leveren vielen. Sommigen waren bedroefd, anderen waren diep verontwaardigd, maar allen moesten na de eerste ondervraging op het politiebureau dadelijk weer naar huis worden gezonden.

Geen hunner kon enige verklaring afleggen, waaraan men houvast had. Toen het zo plotseling donker werd, bevond er zich niemand in de gang van de tweede verdieping. De handlanger van de dief, want het was duidelijk dat er minstens twee dieven waren geweest, had op een nauwkeurig afgesproken tijdstip, op de seconde af geregeld, de elektrische geleidraad doorgesneden. Naar alle waarschijnlijkheid was dit gedaan met een soort schaar aan een houten staak, gelijkend op de instrumenten die de tuinlieden wel gebruiken om niet al te dikke takken van de grond af, en zonder van een ladder gebruik te maken, door te snijden.

Het stond verder vast, dat de ondernemende dief op de hoogte moest zijn

geweest van de minste bijzonderheden in het huis, en ondermeer geweten had, dat de elektrische leidingsdraden, tenminste op die plek niet beschermd waren door een ijzeren buis zoals dat tegenwoordig bijna overal wordt voorgescreven.

Hoe de man op de bewuste plek was gekomen, zonder dat iemand het had gezien, bleef voorlopig een raadsel. Hoe hij het huis verlaten had evenzeer. Men had het van de kelder tot de zolder doorzocht, ditmaal zonder een enkel vertrek over te slaan, en in sommige kamers had men wel een raam open gevonden, maar op zulk een hoogte en zodanig blootgesteld aan de blikken der voorbijgangers, dat het onmogelijk leek dat een dief zo roekeloos zou zijn geweest, om daardoor heen te klimmen en zich te laten zakken aan een touw of af te dalen langs een ladder.

Het was en bleef een zeer vreemd geval, tot grote ergernis van grootvorstin Kamenski, die reeds een beloning van niet minder dan duizend pond had uitgelooft voor het terugbezorgen van het kostbare juweel.

De volgende ochtend meldde zich reeds zeer vroeg, en tot groot misnoegen van de bewoners, een detective aan bij Lady Armstrong, en deed het verzoek, nogmaals, en nu bij daglicht, een onderzoek te mogen instellen.

Hij verkreeg de toestemming daartoe, ging aan het werk, en bleef er zeker twee uren mee bezig, tot grote verontwaardiging van Lady Armstrong, wier humeur reeds tot het uiterste geprikkeld was door hetgeen er de avond te voren in haar salons was voorgevallen. Geen seconde zou iemand het dwa-

ze denkbeeld kunnen koesteren, dat zij bij de diefstal betrokken was, maar het bleef daarom niet minder onaangenaam, en daarenboven scheen de detective daarop een uitzondering te maken, want een paar malen had hij verzocht, bij haar te worden toegelaten om haar persoonlijk enkele vragen te laten beantwoorden, waarbij hij naar het haar voor kwam tamelijk wantrouwend had rondgekeken, en ook haar zelf nu en dan scherp opgenomen.

Een dier vragen was geweest, op welke wijze de introductie had plaats gevonden; Mylady had daarop geantwoord, dat, zoals gewoonlijk, gedrukte invitaties waren gezonden, waarop alleen met inkt een datum was ingevuld. De huishoudster had een lijstje gekregen, en, ook als naar gewoonte, de invitaties verzonden aan vrienden en kennissen.

Fraulein Sauerkraut werd er bijgehaald en kon dit alles bevestigen.

Bijna alle invité's waren gekomen op drie na, die bericht van verhindering hadden gezonden, en nog één, een gepensioneerd kolonel, die was weggebleven, zonder enig bericht te zenden, maar dat was men van hem gewend.

Toen de detective ten slotte vertrok, was het in de vaste overtuiging, dat hij voor een raadsel stond, en dat er heel wat zou moeten gebeuren voor grootvorstin Kamenski haar diadeem weer in haar bezit kreeg.

Het enige dat absoluut vast stond, was dat er een afspraak had moeten bestaan tussen de man die in de gang het licht had uitgeschakeld, en de dief, die in de zaal het juweel had gestolen, want het was zo goed als onmogelijk dat de man in de gang, na de draad te hebben doorgeknipt, was binnen gekomen, de diadeem had gestolen en weer was vertrokken zonder dat dit zou zijn gemerkt.

Bijna dadelijk nadat het licht was uitgegaan was de tussendeur geopend, men had weer tamelijk goed kunnen zien maar toen was het juweel reeds verdwenen.

Op welke wijze? Dat was de grote vraag en de politie begon er aan te twijfelen het antwoord te vinden.

De ochtend nadat de detective zijn onderzoek had ingesteld, werd er om tien uur aangebeld, en de bezoeker overhandigde de bediende, die de deur opende een visitekaartje, waarop te lezen stond: « John Armstrong, Juwelier ».

— Mag ik vragen of u familie bent van mylady? vroeg de bediende.

— Dat gaat je niet aan, antwoordde de bezoeker uit de hoogte. Geef mijn kaartje aan mylady, en maak een beetje voort, want ik heb niet veel tijd en de zaak is van het grootste belang.

De man ging met het kaartje de trap op en zodra hij uit het gezicht was, opende de bezoeker zeer bedaard en heel zacht de buitendeur weer, en liet een tweede heer binnen, evenals hij keurig gekleed, die zonder een woord te zeggen op zijn beurt de trap opliep, onhoorbaar als een kat, en op het grote portaal gekomen, niet de weg volgde die de bediende gegaan was, maar rechts afsloeg, waar hij, als hij verkoos, de trap naar de tweede verdieping en ook de diensttrap kon vinden, bestemd voor het personeel.

Binnen een paar seconden was hij uit het gezicht verdwenen, en de heer John Armstrong glimlachte.

Er verliep ongeveer een minuut voor de bediende terugkwam met het verzoek hem te willen volgen. Mylady was wel niet in de goede stemming, en bovendien zou mijnheer Armstrong wel zo goed willen zijn, zelf op te merken, dat het uur voor een bezoek wel erg vroeg was, maar mylady had een neef van de naam John Armstrong, die zij in acht jaren niet gezien had, en daarom zou zij mijnheer ontvangen.

De bezoeker had zwijgend geluisterd en liep even zwijgend achter de bediende aan, de trap op, maar nu naar links, totdat de man hem binnenliet, in een keurig, maar op ouderwetse wijze gemeubeld vertrek, waar mylady gezeten was, aan de ene zijde geflankeerd door een tube aspirinetabletten en aan de andere kant door een fraai geslepen flacon met Eau de Cologne.

Zodra de deur dicht was, stond zij halverwege op, keek de bezoeker aan, zakte onmiddellijk weer in haar stoel te

rug, en stamelde:

— Ben jij, bent u John Armstrong? Maar dan ben je wel verschrikkelijk veranderd, jongen. Je bent toch immers John, de enige zoon van mijn schoon-zuster?

— Neen mevrouw, tot mijn spijt moet ik van die eer afzien. Die naam is maar een aanloop, een soort introductie. Ik vreesde dat u mij mijn verzoek niet zou toestaan, als op dat kaartje een andere naam had gestaan.

Mylady verschoot van kleur en zei kortaf:

— Daar kon u wel eens gelijk aan hebben, mijnheer, en ik vind uw wijze van doen zeer zonderling. Maak het dus kort, wat ik u verzoeken mag. Wie bent u, wat wilt gij, en wat betekent het, dat gij onder een voorwendsel hier zijt binnen gekomen?

— Wij zullen maar met het antwoord van de laatste vraag beginnen, als gij het goedvindt, antwoordde de bezoeker droogweg. Op dat kaartje staat dat ik juwelier ben. Dat is slechts in zoverre waar, dat ik buitengewoon veel belang stel in juwelen. Ik zal kort zijn mylady. Mijn beroep is in hoofdzaak het opsporen van verloren geraakte diamanten. De politie, hoe bekwaam ook, beschikt niet over mijn middelen. Het moet u zeer onaangenaam geweest zijn, dat juist in uw huis een zo kostbaar stuk werd ontvreemd, als de diadeem van grootvorstin Kaminski.

— Zeer onaangenaam, mijnheer, maar ik kan mij niet voorstellen...

— Laat mij alstublieft even uitspreken, en het zal u wel duidelijk worden. Er is u natuurlijk veel aan gelegen, dat de diadeem weer terecht komt?

— Dat is te zeggen.....

— Dat is te zeggen, dat het u bitter weinig zou interesseren als de diefstal elders had plaats gehad, want gij zoudt er niet aan gedacht hebben, een film-dame in uw salons te ontvangen, als zij niet getrouwd ware met een grootvorst. Ik zal kort zijn, mylady. Ik vraag u verlof, hier een uur te mogen blijven, om een onderzoek in te stellen.

— Maar een detective heeft gisteravond mijn huis van onder tot boven

doorzocht, zei Lady Armstrong. Hij heeft hier twee uren rondgesnuffeld en mij vragen durven stellen, die.....

— Mylady, die hebt gij van mij niet te verwachten, op slechts één enkele na: Kent gij alle gasten die gij gisteren had uitgenodigd sedert lang en zeer nauwkeurig?

— Velen kende ik al tien jaren en langer, maar er waren er ook bij, die ik voor de tweede of derde keer zag.

— Het grootvorstelijk paar Kaminski bij voorbeeld?

— Haar had ik nog nooit gezien, en hij was voor de tweede keer hier.

— Dank u. Wilt ge mij dit ene uur toestaan? Het spreekt van zelf, dat gij mij kunt laten vergezellen door een bediende.

— Nu gij eenmaal hier zijt, kunt gij dat onderzoek instellen, maar gij kunt er van op aan, dat ik voortaan mijn deur zal gesloten houden, voor dergelijke bezoekers.

Lady Armstrong had reeds op een belknop gedrukt, en zei tot de huis-knecht, dezelfde, die de ondernemende juwelenliefhebber had binnen gelaten:

— Stuur Higgings hier.

De deur ging weer dicht en er werd niets meer gezegd voor deze weer geopend werd, door Higgings, zeker een erfstuk van de familie, bijna zeventig jaar, klein, bijna spierwit van haar, maar met nog levendige ogen.

— Mylady heeft mij ontboden? vroeg hij, in onderdanige houding bij de deur blijvende staan.

— Ja, Higgings. Breng deze heer naar de balzaal, leg hem alles uit wat er gisteren gebeurd is, en...

— Dat is volstrekt niet nodig, mylady, want dat weet ik allemaal al, zei de bezoeker met een glimlach. Hij behoeft alleen maar op mij te letten, en antwoord te geven op de vragen, die ik hem zal stellen. Apropos: was de haardos van grootvorstin Kaminski echt?

— Dat betwijfel ik sterk, want vier van mijn vriendinnen verzekeren, dat zij het vorige jaar gitzwart was, antwoordde mylady grimmig.

— Dank u. Wij kunnen dus wel aannemen, dat zij van haarverf gebruik ge-

maakt heeft sinds die tijd. Weet gij soms, hoelang zij met grootvorst Kaminski getrouwd is?

— Nog geen half jaar. Maar wat hebben die vragen in 's hemelsnaam met de zaak te maken?

— Misschien niets, misschien zeer veel, mylady. Dat zal het volgende half uur misschien uitmaken. Ik dank u zeer voor uw bereidwilligheid en uw vriendelijke ontvangst, en zal het u in geen geval meer lastig maken.

Een elegante buiging en de zonderlinge bezoeker had het vertrek verlaten waarin hij mylady achterliet, die zich afvroeg of zij voor de gek was gehouden of niet.

De bezoeker ging regelrecht naar de grote feestzaal, tot niet geringe verwondering van de oude Higgings die hem volgde, ofschoon hij hem bijna niet kon bijhouden.

De zaal baadde nu in het volle daglicht, want de zon drong ongehinderd naar binnen, zodra de bezoeker alle gordijnen had opengetrokken, tot schrik van Higgings, die nog nooit in zijn leven zoveel daglicht in deze zaal had zien binnenstromen, om te voorkomen, dat het damast van de meubelen en de kleren van de gobelins zouden verschieten.

De bezoeker bekeek eerst aandachtig de schoorsteenmantel, van geel geaderd marmer, die op jammerlijke wijze gemoderniseerd was door er een roodkoperen, elektrische haard in te plaatsen, wandelde toen verder, klopte nu en dan tegen het eikenhouten beschot, en bleef ten slotte staan op de plek, waar de diefstal had plaats gevonden. Hij mompelde in zichzelf, rondziende:

— Hier stond zij, omringd door de oude dames; een daarvan, daar wil ik mijn hoofd wel onder verdedden, is waarschijnlijk heel wat anders geweest dan een oude dame. Dat moet later uitgezocht worden. Het wordt plotseling donker, onze grootvorstin uit een luide kreet en een paar seconden later is de diadeem weg. De ramen zijn dicht. De deur naar de gang eveneens. Die naar de speelzaal werd versperd. De heren

zijn allen zorgvuldig gefouilleerd. Van de dames kon niemand zulk een groot stuk verborgen houden, want zij hebben next to nothing aan. Er zijn geen meubelen, om er iets in weg te bergen, met uitzondering van de vleugelpiano, die stond wel vijftien meters van het groepje verwijderd. Bovendien was ze dicht, bovendien is ze onmiddellijk door Kingstone doorzocht. Toch was de diadeem weg. Dat ding is niet in de lucht opgelost en dus.....

Hij liep weer naar de schoorsteen, keek er in, taxeerde de afstand, en mompelde hoofdschuddend:

— Volkomen onmogelijk.

Hij kwam weer terug, keek naar boven, naar het fraai beschilderde plafond, tuurde nog wat scherper, en vroeg plotseling:

— Heb je hier misschien een ladder bij de hand, Higgings?

Higgings aarzelde even, keek een beetje schichtig, maar plotseling scheen hem iets te binnen te schieten, en zei haastig:

— Als mijnheer even wil meegaan? Er ligt er een op de overloop van de diensttrap, maar ik ben oud, en het ding is nogal zwaar.....

De bezoeker glimlachte en zei:

— Natuurlijk zal ik je helpen. Wijs de weg maar.

Zij gingen door de deur van de speelzaal, kwamen van hieruit op de achtergang, liepen de trap op naar een soort overloop, en vonden daar inderdaad een lange, dubbele ladder, zoals de behangers ze wel gebruiken, en die onmisbaar zijn in grote herenhuizen met hoog gezoldeerde kamers.

Zij droegen deze dubbele ladder terug, en de bezoeker plaatste, met de hulp van Higgings die trapleer op de plek waar het groepje dames met grootvorstin Kaminski had gestaan.

Hij moest bijna alle treden beklommen, voor hij met de hand het plafond kon bereiken.

Hij bekeek aandachtig een van de gevleugelde engeltjes van de beschildering,

met dikke wangen, en glimlachte.

En daar was wel reden toe.

Want het blote cherubijntje met de mollige billetjes vertoonde een hoogst eigenaardige biezonderheid: het had een soort ijl, klein kinbaardje.

De kleur ervan was rosblond.

De bezoeker drukte voorzichtig met een vingertop tegen het ronde kinnetje,

en kon gemakkelijk het engelenkopje, met de lachende blauwe ogen, een weinig omhoog duwen.

Het lokje rode haar, dat vastgeklemd had gezeten in een smalle reet, viel in zijn hand. Hij keek er even naar met schitterende ogen, en kwam toen haastig de trapleer af.

HOOFDSTUK IV

GOUDBLONDE HAREN

Higgings had niet eens kunnen zien wat er eigenlijk gebeurd was, zo vlug ging alles in zijn werk.

De bezoeker had het lokje haar in een vestzak laten verdwijnen en zei als terloops:

— Een buitengewoon fraaie plafondbeschildering; en die grisailles boven de deuren zijn ook prachtig. Vertel mij eens, Higgings, wat is er boven deze zaal?

De oude man moest zich even bedenken voor hij antwoordde:

— Hier boven is de bibliotheek.

— Wordt daar veel gebruik van gemaakt?

— Hoogst zelden. Vroeger had mylord een bibliothecaris, en die heeft ook een cartotheek gemaakt van de duizenden boeken, maar er gaan maanden voorbij, zonder dat iemand er een voet zet.

— Dat vertrek ligt dus op de derde verdieping. Zijn er op die étage nog meer kamers?

— Drie logeerkamers, de grote linnenkamer, de kamer van Fraulein Sauerkraut en nog een paar vertrekken die niet gebruikt worden.

— Hoe lang is die juffrouw Sauer-

kraut hier al in dienst?

— Een maand of drie, antwoordde Higgings, enigszins verwonderd over de wending die de vragen van de bezoeker namen.

— Is zij op het ogenblik thuis, denk je?

— Dat is te zeggen, dan zou zij weer thuis gekomen moeten zijn, want zij is vanochtend de deur al uit geweest.

Armstrong beet zich op de lippen, en er kwam een rimpel in zijn voorhoofd toen hij vroeg:

— Gaat ze wel eens meer zo vroeg uit?

— Voor zover ik weet niet.

— Had ze iets bij zich, een pakje, een tas?

— Wel, daar heb ik niet op gelet, antwoordde Higgings verbluft. Maar ze zal wel zo'n soort boodschappentas gehad. Wilt u haar soms spreken?

— Ja dat kon ik wel eens doen. Wijs me maar haar kamer. Zij kan mij misschien enkele nuttige inlichtingen geven.

De bezoeker keek op zijn horloge, klapte de ladder dicht en droeg hem met Higgings weer naar boven.

Een eind verder in de gang bleef Higgings staan en zei zacht.

— Dat is de deur van haar kamer. Wil ik voor u aankloppen?

— Niet nodig, Higgings, dat zal ik zelf wel doen.

De bezoeker klopte op de deur, en toen er geen antwoord kwam, drukte hij de kruk neer. De deur bleek echter op slot te zijn.

— Ja, dan is ze nog niet terug, zei Higgings. Maar stil, daar komt Fraulein Sauerkraut juist de trap op.

De huishoudster had hem nog niet gezien, maar toen zij het hoofd ophief en de twee op het portaal zag staan matigde zij onmiddellijk haar vlugge tred, kromde haar rug een weinig, zette vlug haar bril op de neus, en legde heel wat langzamer de rest van de weg af, totdat zij verbaasd vroeg, met haar sterk hoorbaar Duits accent:

— Moet je mij hebben, Higgings? Stond je op mij te wachten? Wie is deze heer?

— Ik zou u gaarne een ogenblikje spreken, mejuffrouw, zei Armstrong in perfect Duits. Hij had direct naar de tas gekeken, een versleten ding, dat zij in de linkerhand had genomen, om de deur met de rechterhand te openen.

Fraulein Sauerkraut keek de spreker een ogenblik onderzoekend aan, haalde de schouders op, deed de deur van haar kamer wijd open, en zei:

— Gaat u binnen, mijnheer, ofschoon ik u in het geheel niet ken, en mij niet kan voorstellen, wat gij mij te zeggen kunt hebben.

Armstrong maakte een stomme buiging, en ging naar binnen, terwijl Higgings op het portaal achterbleef en een ogenblik later hoofdschuddend de trap af ging.

Niet zodra was de deur gesloten, of Armstrong begon glimlachend:

— Ik zal u niet lang ophouden, vijf minuten zijn genoeg. U permitteert?

Voor zij nog antwoord had kunnen geven had hij snel de tas opgenomen, die zij op de tafel had gezet, en opende deze. Hij had daartoe slechts een paar knipjes opzij te schuiven, en het ding was open.

Het was totaal leeg, met uitzondering van een prop papier. Armstrong haalde

die prop vlug uit elkaar, en toen bleek het een dagblad van de vorige avond te zijn.

Hij keek Else Sauerkraut met een eigenaardig lachje aan, die met een strak gezicht toekeek, en zei luchtig:

— Uw boodschappentas heeft niet veel dienst gedaan van ochtend, naar ik zie. Gaat u wel eens meer zo vroeg uit 's ochtends.

— Voor wij verder gaan, mijnheer, begon de vrouw langzaam, moet ik weten wat u eigenlijk van mij wilt, en wat die zonderlinge vragen betekenen? Wie bent u eigenlijk?

— Laten wij voorlopig aannemen dat ik een detective ben, Fraulein. Dat is de waarheid, en dan weet gij wie gij voor u hebt.

De vrouw verbleekte heel even, maar voor het overige bleef zij volkomen kalm, en wist zich uitstekend te beheersen, wie of wat zij dan ook mocht zijn.

Zij haalde de schouders op, wees op een stoel, en zei met een toch wel wat bevende stem:

— Gaat u dan even zitten, ofschoon ik moet bekennen, dat ik nu nog minder begrijp van het doel van uw komst.

— Dank u, Fraulein, maar ik ben een eigenaardig man, ik sta liever. Om maar iets te noemen zou ik dan vlugger bij de deur kunnen zijn, dan u. De ontwikkeling van ons gesprek mocht u er eens toe nopen er van door te gaan, en dat moet ik beletten.

— Waarom zou ik er van door willen gaan? vroeg de Duitse dame met haar onschuldige gezicht.

Armstrong nam haar eens op met een goedkeurende blik, antwoordde:

— Och men kan nooit weten.

Onder het spreken had hij bedaard een vergrootglas uit zijn zak gehaald, nam de verfrommelde krant weer op, onderzocht het papier zorgvuldig, scheen er iets in te vinden, bekeek ook de tas van binnen, nam er iets uit, dat hij op het donkere tafelkleed naast het eerste legde.

Hij bukte zich om de vijf of zes heel kleine haartjes door zijn vergrootglas te bekijken en zei, nog altijd in

die houding staande, en heel rustig:

— Mag ik u verzoeken, Fraulein Sauerkraut, of hoe uw naam anders mag zijn, u niet te verroeren? Ik zie daar dat u uw voeten beweegt, in de richting van dat ladekastje, en aan verrassingen, heb ik altijd een gruwelijke hekel gehad. Wel, die haren lijken verbazend veel op die haren van een mijner dames kennissen. Natuurlijk een toevallige samenloop van omstandigheden.

Hij richtte zich zeer vlug weer op, keek haar scherp aan, en vervolgde:

— Vertelt u mij eens, juffrouw Sauerkraut, draagt u al lang een pruik?

Zij gaf geen antwoord, maar verbleekte, en alle Duitse gemoedelijkheid zakte eensklaps van haar af. Maar nerveus werd ze niet; zij werd slechts een gevaarlijke, in het nauw gebrachte vrouw, die van plan was, zich tot het laatste te verdedigen.

Armstrong was met uitgestrekte hand op haar toegetreden, maar zij deed snel een stap achteruit, rukte zich de grijze pruik van het hoofd, en zei hees:

— Raak me niet aan. Ik kom er immers voor uit, dat ik me heb vermomd. Ze vroegen hier een vrouw van middelbare leeftijd, en... en ik moest geld verdienen, ik... ik had het arm.

— Heel knap bedacht, zei Armstrong. Zet nu die bril ook maar af. Heel goed. Waarachtig, als men nu die vale gelaatskleur wegdenkt, die ook wel niet echt zal zijn, de rokken een beetje korter, zodat de waarschijnlijk slanke en goed gevormde benen wat beter te zien komen, en die plumpe schoenen worden vervangen door fraaie pumps, met hoge hakken, wel, dan ziet Fraulein Sauerkraut er lang niet kwaad uit, en zelfs heel aantrekkelijk. Het haar is blond, al is het dan niet zo blond, als deze specimen hier op de tafel, gelukkig, anders zou ik nog in de war zijn geraakt. Wat denkt u van de plafondbeschildering beneden?

De bezoeker was onder het spreken naar een ladekast gegaan, en stond daar nu tegen aangeleund.

De vrouw stond zwijgend voor hem, het hoofd een weinig voorover geneigd, en hem met haar stekende ogen aan-

ziende, ogen die niet veel goeds voorspelden. Ze zei nu rustig:

— Ik merk nu, dat je meer weet dan ik dacht. Ik wist niet dat er zulke knappe koppen bij Scotland Yard waren. Wel, hoe luidt de beschuldiging?

— Komaan, kindlief, je bent slim genoeg om die vraag zelf te kunnen beantwoorden, zei Armstrong schouderophalend. Je wordt er van beschuldigd, met de hulp van een of meer medeplichtigen de kostbare diadeem van grootvorstin Kamenski te hebben gestolen. Hoe je wist dat er dat kleine luikje in het plafond is, kan ik op het ogeeblik nog niet zeggen, maar je moet het geweten hebben, evengoed als je wist dat die voormalige filmster hier gisteravond zou komen, behangen met haar prachtigste juwelen. Verder moet ik u mijn compliment maken over de handigheid, waarmee gij de vis, in casu de diadeem, letterlijk aan de haak hebt weten te slaan, die gij aan een dun hengelsnoer door de opening in het plafond naar beneden hebt laten zakken. Ik vond aan de kin van een der plafondgeltjes een klein lokje haar, en dat bracht mij natuurlijk dadelijk op het goede spoor. Dit haar is volkomen hetzelfde. Komaan, lieve Else, laten we de zaak niet rekken, en zeg me nu maar dadelijk waar je vanochtend in deze tas het moois hebt heengebracht?

Zij gaf hierop geen antwoord, maar kwam langzaam op hem toe met haar handen op haar rug.

— Blijf waar je bent, rien hij.

Zij had in een flits de hand opgeheven, en in haar vuist blonk het scherpe spitse lemmet van een kleine dolk.

Armstrong echter was nog vlugger geweest.

Achter zijn rug had hij vlug een lade opengetrokken, en daaruit een kleine revolver genomen, die hij nu op haar richtte met de woorden:

— Kleine duivelin. Je drift speelt je parten. Zou je werkelijk zo dom zijn, hier in deze kamer een man overhoop te steken, die de oude Higgings met eigen ogen hier heeft zien hiernagaan. Leg die dolk onmiddellijk neer, en ga daar zitten. Ik wist wel, dat ik van dit

soort speelgoed zou vinden in het ladekastje achter mij, waar je juist naar toe wilde wandelen, toen ik zoëven over die verraderlijke rode haren gebogen stond. Komaan, schat, krijg ik van je te horen, waar je het moois gebracht hebt?

De jonge vrouw, die weer wat kleur op haar wangen had gekregen, was nu volkomen kalm en zei glimlachend maar met een gevaarlijk licht in haar ogen:

— Je kunt me volstrekt niets bewijzen. Ik heb met de diefstal niets te maken.

— En waarom wilde je me dan zoëven tracteren op een por met dat scherpe ding?

— Iedere vrouw heeft het recht zich te verdedigen, als ze zich bedreigd voelt.

— Dat moet je dan maar aan de politie vertellen. Doe een mantel aan, jongedame, en ga rustig met mij mee. Pak maar wat kleren in, want ik ben bang, dat ze je voorlopig niet los zullen laten.

Else Sauerkraut scheen een ogenblik in beraad te staan.

Toen veranderde haar uiterlijk plotseling, en ze vroeg met een vlelend stemmetje:

— Ik wil wel met u meegaan, inspecteur, maar u zult me toch wel toestaan, me even te verkleeden?

— Dat spreekt van zelf, antwoordde Armstrong. Die pruik doe ik in de tas en neem alles in beslag. Je doet verder maar net alsof ik er niet ben.

— Dat zou je wel willen, he, dat ik hier een strip tease zou weggeven. Niks hoor. Ik ga hier naast, in mijn slaapkamer. Als je wilt, kun je de tussendeur open laten. En je mag je ook overtuigen dat er geen uitgang is naar de gang.

Armstrong, haar steeds met zijn revolver in bedwang houdend, opende een tussendeur, keek even rond in een klein vertrek, dat zijn licht ontving door een smal raam, en waarin een grote kleerkast met een spiegeldeur, een vaste wastafel, een bed en een paar stoelen stonden, en zei toen:

— Ga hier dan maar binnen, jongedame, maar maak een beetje voort. Ik geef je tien minuten om je te verkle-

den. Dat is ruimschoots voldoende, want je gaat niet naar een bal. Ik zal intussen deze meubels eens nakijken, want men kan nooit weten.

— Je moet maar doen wat je niet laten kunt, zei Else Sauerkraut schouderophalend.

— Vlug nu een beetje, want ik heb vandaag meer te doen, zei Armstrong.

Else Sauerkraut nam een paar voorwerpen mee, en trad haastig het aangrenzende kamertje binnen.

Op bevel van Armstrong liet zij de tussendeur open, zodat duidelijk te horen was, wat er in de kleine slaapkamer gebeurde.

Armstrong doorzocht voor de leus een paar meubelen, deed een wandkast open, maar luisterde intussen scherp toe, terwijl een begrijpend glimlachje zijn lippen plooide.

Voor zich heen mompelde hij, terwijl hij rondging in het vrij grote vertrek:

— Nu is ze gaan zitten, doet haar grote schoenen uit en trekt haar fijnste pumps aan; nu sluit ze een kastje open, waaruit ze een andere jurk neemt. Dat is het ritselen van zij, nu doet ze een mantel aan, nu stilte, dat wil zeker zeggen dat ze voor de spiegel haar mooiste hoedje opzet. Nu opent ze met veel gerinkel van een paar sleutels, om mij toch maar gerust te stellen, de deur van de grote kast, en nu verlaat zij die kast door het geheime deurtje achter in, en staat in de gang. En nu zal ze wel zo snel als ze kan over de dikke loper de trap af gaan, om toch maar gauw... gauw... gauw het huis te verlaten, nog niet wetende wat haar te wachten staat. Adieu, Fraulein Else Sauerkraut, of liever tot weerziens, want nu John Raffles je eenmaal tussen de vingers heeft, nu laat hij je ook zo spoedig niet weer los.

De Grote Onbekende, zeer verheugd over de wijze waarop hij als Armstrong zijn taak had verricht, en over de afloop van zijn onderzoek, stond heel bedaard op, stak browning en dolk in zijn zak, deed de gevonden rode haren zorgvuldig in een enveloppe, die hij in zijn portefeuille deed, nam de oude tas ter hand, ging naar de tussendeur, over-

tuigde zich dat het slaapkamertje inderdaad leeg was, en deed het smalle deurtje in de muur weer dicht, dat tevens de achterkant vormde van de kleerkast die hij eveneens sloot.

Glimlachend zei hij voor zich heen:

— Het heeft toch altijd iets vóór, als men de geografie van zulk een fraai, oud

huis, waar men een en ander moet verrichten, door en door kent.

Na deze bespiegeling ging hij rustig de trap af, wisselde enkele woorden met Higgings, en verliet het huis, zonder enige overhaasting, als iemand die volkomen zeker is van zijn zaak.

ed

v

u

e

k

it

ib

v

H

ar

5

i

i

e

e

e

e

i

r

in

d

r

e

b

v

a

f

i

b

e

e

HOOFDSTUK V

WAAR BLEEF FRAULEIN SAUERKRAUT ?

Een paar uur later zat Raffles in een klein kroegje in Soho, dat werd geëxploiteerd door een Italiaan en wachtte zonder een spoor van opwinding of spanning op de komst van Charles Brand.

Tegen twaalf uur trad Brand binnen, keek even rond, liep op het tafeltje van Raffles toe, en nam er aan plaats, even met het hoofd knikkend.

Het was op dat uur zeer stil in het café, de twee kellners stonden in de buurt van het buffet, en de twee vrienden konden met elkander praten zonder gevaar te lopen, dat men hen zou kunnen beluisteren.

— Ik behoef maar naar de uitdrukking van je gezicht te kijken, om te weten dat je geslaagd bent in je opzet, amice, begon Raffles fluisterend. Ik verwachtte ook niet anders. Was het moeilijk?

— Helemaal niet. Ze scheen zich volkomen veilig te voelen, ook al haastte ze zich zoveel mogelijk.

— Merkte ze niet dat ze achtervolgd werd?

— Ze kan er geen flauw vermoeden van hebben gehad, dunkt mij.

— Vertel het mij maar.

— Wel, nog geen kwartier nadat zij het huis van Lady Armstrong was binnengegaan, kwam ze weer naar buiten. Je had me gezegd dat ik heel waarschijnlijk een oude dame naar binnen zou zien gaan en een jonge dame naar buiten zou zien komen en dat sloot als een bus. Maar voor ik verder ga moet ik eerlijk bekennen, niet te begrijpen, hoe je die vrouw al kon verdenken, nog voor je het huis binnenging voor je onderzoek.

— Beste Charles, van verdenking was

nog geen sprake, het was nog maar een heel vaag vermoeden. Ik gaf je de opdracht alleen om zekerheid te hebben. Het stond onmiddellijk voor mij vast, dat de diefstal moest zijn begaan door iemand die het huis door en door kende en, wat meer zegt, volkomen op de hoogte was van wie er gisteravond zouden komen. De bedienden gingen vrijuit en wij weten reeds, dat Fraulein Sauerkraut nog maar heel kort in dienst was toen zij de uitnodigingskaarten verzond, en dus ook in staat was een van die invitaties achter te houden, en de geïnviteerde te vervangen door een assistente. Verder wist ik dat de diadeem in hoger sferen was beland. Het kon bijna niet anders. Dat overwoog ik gisteren zelfs al. En omdat Fraulein Sauerkraut boven haar kamer had, was de gevolgtrekking niet al te gewaagd, dat zij wel eens meer van de zaak kon weten. Van daar mijn opdracht. Toen ik haar tas onderzocht had, werd mijn vermoeden natuurlijk dadelijk zekerheid. Er zaten een paar haren in, afkomstig uit het kapsel van grootvorstin Kamenski. Dat is alles wat ik te vertellen heb, en nu is het jouw beurt. Waar ging zij heen?

— Regelrecht naar een huis in Kensington, met een taxi. Ze riep er een aan na een paar minuten te hebben gelopen en ze dankte de chauffeur af, toen ze nog een eind van het huis in kwestie verwijderd was.

— Heb je haar in het huis kunnen volgen?

— Tot zelfs voor de deur van de kamers van die vent. Jef O' Hara heet hij.

— Heb je iets kunnen horen?

— Woord voor woord zelfs. Voor de

kamerdeur staande, kon ik alles horen, ofschoon zij op gedempte toon spraken. Maar ze waren zo opgewonden dat ze vaak vergaten zacht te spreken.

— Het ding was daar natuurlijk?

— Ja, daar heeft ze het vanochtend gebracht, boven op een bus gezeten. Je moet maar durven.

— O, juist de gewoonste dingen leveren het minste gevaar op. Wie let er op een eenvoudig geklede vrouw met een ordinair handtasje? Wat zei hij, na haar waarschuwing te hebben ontvangen?

— Hij vloekte eerst geweldig, schold haar uit, verklaarde dat zij onhandig was geweest, zij sloeg van zich af, maar nadat zij tien minuten gekibbeld hadden, sloten zij vrede, en namen het besluit onverwijld met het kostbare ding te verdwijnen.

— Waarheen? Toch zeker niet naar Amsterdam of Rotterdam, want daar is op het ogenblik volstrekt geen vraag naar juwelen.

— Bergen schijnt hun doel te zijn, in Noorwegen. Zij zijn van plan vandaag nog te vertrekken. Vanmiddag om drie uur gaat er een trein naar het Noorden de « Flying Scotchman » en als het maar even kan, willen zij vannacht nog van Newcastle oversteken naar Bergen.

— Met de gewone stoombootlijn?

— Ja. Zij stelde voor, een motorboot te huren, maar hij vond de boot veel veiliger.

— En daarin heeft hij, geloof ik, gelijk. Bootverhuurders lopen veel eerder in de gaten. Wat deed je, zodra je dat wist?

— Wel, ik heb Henderson in de buurt van het huis achtergelaten en op post gezet, in geval zij nog van inzicht mochten veranderen.

— Is zij bij hem gebleven?

— Neen, hij stuurde haar weg, want dat was te gevaarlijk, naar zijn zeggen.

— Ook daarin had hij gelijk, zei Raffles, even met het hoofd knikkend. Hij hield natuurlijk de diadeem in bewaring.

— Natuurlijk.

— Nu, voor vanavond behoeven wij, geloof ik, niets te doen in die richting. Maakten zij een afspraak, waar zij hem

van avond zou treffen?

— Zij zullen elkander treffen aan het station, maar net doen alsof zij elkander niet kennen.

— Er is één ding dat ik nog niet begrijp, zei Raffles peinzend. De jonge dame zal natuurlijk na wat er gebeurd is, niet naar het huis waar zij in dienst was, durven terugkeren. Zij dacht met iemand van de politie te doen te hebben, daarom moet zij ook wel begrijpen, dat na haar vlucht aanstonds alle stations van Londen nauwkeurig bewaakt zullen worden.

— Ook daarover hebben zij gesproken. Zij zal zich nog eens extra vermommen, zei zij, en zo hoopt zij door de mazen heen te glippen.

— Heb je hem goed kunnen opnemen?

— Voldoende om hem te kunnen herkennen als ik hem terugzie. Hij kwam even op het portaal, om haar uit te laten, en ik had mij vlug verscholen en zag even zijn gezicht. Knap, donker, tamelijk lang, en met zwart kroeshaar. Heel goed gekleed.

Toen zij vertrokken en hij weer in de kamer terug was, kwam ik weer uit mijn schuilhoek, en ik hoorde toen duidelijk dat hij een lade opentrok, en toen ik door het sleutelgat keek zag ik hem een revolver te voorschijn halen en het wapen in een schouderholster steken. Toen ging hij voor zijn schrijftafel zitten, en begon te schrijven als iemand die voorlopig niet van plan is er mee op te houden. Het was klaarlichte dag, het huis was vol mensen, jij zat hier te wachten, en om al die redenen durfde ik het niet wagen, aan te kloppen en bij hem binnen te gaan. Hij lijkt mij een gevaarlijk heerschap.

— Nu, misschien is het ook wel beter zo, stemde Raffles toe. Het is een feit dat zulke zaakjes, onoverdacht en onvoorbereid, maar al te dikwijls op een mislukking uitlopen. Ik denk dat wij niets verliezen door te wachten. Het station is natuurlijk Holborn Viaduct?

— Ja. De afspraak was om acht uur. Als het moest zouden zij de reis zelfs in een afzonderlijke coupé maken.

— Nu, dan hebben wij voorlopig af-

gedaan met dit onderdeel. De tweede kwestie zal waarschijnlijk ingewikkelder worden. Ik moet je eerlijk bekennen Charles, dat ik nog altijd het fijne van de zaak niet doorschouw, maar dat zal niet lang meer duren.

— Je bedoelt die zonderlinge houding van Kamenski?

— Precies.

— Er is toch geen sprake van, dat de man die hem gisteravond kwam bezoeken bij de diefstal is betrokken?

— Dat is onwaarschijnlijk, we mogen gerust zeggen onmogelijk. Want die man was al weer weg toen de diefstal plaats had. Ten overvloede heb ik een van de bedienden gevraagd hoe die bezoeker er uitzag, en de man die hij me beschreef, leek niet in het minst op die O' Hara. Hij was nog geen vijf voet lang en zag er tamelijk schamel uit. Hij was niet heel jong meer, en men wilde hem aanvankelijk zelfs niet binnen laten.

— Wat kan hij toch wel van Kamenski gewild hebben?

— Daar zit'm de kneep. Je herinnert je natuurlijk het bleke, vertrokken gezicht van Kamenski, toen hij terugkeerde in de balzaal.

— Inderdaad, hij zag er uit alsof hij een spook had gezien.

— En misschien is de bezoeker wel een soort spook geweest, Charles, want denk aan wat ik je gezegd heb van dat korte gesprek tussen de kaalhoofdige dikzak en Kamenski. Hij had veel geld in zijn zak toen hij op de party van Lady Armstrong kwam, hij ging gokken en toen het op betalen aankwam had hij niets meer. Vindt je het al te gewaagd, als ik daaruit de gevolgtrekking maak dat dat geld terecht is gekomen in de zakken van die haveloze bezoeker?

— Aan die mogelijkheid heb ik ook al gedacht, Edward.

— Het is zo goed als een zekerheid, amice. Nu weten we dit wel bijna even zeker: Kamenski bezat bijna niets meer toen Beatrice Smith hem trouwde, natuurlijk om zijn titel, terwijl hij haar wel zal genomen hebben, om haar reusachtig fortuin. Nu komt er iemand, niet

in zijn huis maar in dat van een ander, en hij geeft die man ongeveer honderd vijftig pond sterling. Ik gebruik hier het woord geven, maar het zal wel meer met de werkelijkheid stroken, als ik zeg: hij stond hem dat bedrag noodgedwongen af. Wat kunnen wij hieruit afleiden, Charles? Mij dunkt het volgende. De bezoeker had een dwangmiddel. Kamenski moest hem het geld geven, of hij wilde of niet. Vindt je dat ik te ver ga, als ik vermoed, dat die man iets weet uit het verleden van Kamenski, dat voor deze laatste noodlottig zou zijn, als het algemeen bekend werd?

— Het klinkt in ieder geval niet onaannemelijk, gaf Brand nadenkend ten antwoord.

Raffles bleef enige ogenblikken in gedachten verzonken, zwijsend voor zich uitzien.

Toen begon hij fluisterend te praten:

— Ik wil hier het mijne van weten, Charles. Je weet, dat die film dame voorkomt op mijn lijstje, en die diadeem maakte een deel uit van de kleinigheden die ik gaarne van eigenaar wil doen veranderen. Een ander is mij nu voor geweest, daar kan ik mij niet bij neerleggen. Die mijnher O'Hara zal mij dan ook dat ding goedschiks of kwaadschiks moeten afgeven. Wij zullen zorgen dat wij van avond om zeven uur reeds aan het station zijn. En dan zullen wij handelen naar omstandigheden. Kan ik de diadeem spoedig machtig worden, dan denk ik vannacht nog een bezoek te brengen aan grootvorst Kamenski, natuurlijk zonder dat hij zelf daar iets van zal weten. En ga nu mee, want het is al tamelijk laat, en wij hebben nog enkele kleinigheden in orde te maken, voor wij de slag kunnen slaan.

Brand rekende af met de kelner, de twee vrienden verlieten het kroegje en begaven zich te voet naar het huis van Raffles in de Cromwell Street.

Zodra zij thuis kwamen begaven zij zich naar de geheime werkplaats, diep onder de grond, uitgerust met een grote sortering voortreffelijke gereedschappen, waarvoor heren dieven en inbrekers zeker duizenden zouden hebben overgehad, maar waarvan Raffles het

geheim zorgvuldig wist te bewaren.

In een goed verborgen muurkastje bevonden zich de verdovende middelen van allerlei soort, die iemand vijf minuten konden bedwelmen, maar als het nodig was ook enige dagen, flesjes en injectiespuitjes, en kleine kogeltjes van uiterst dun glas, voorzichtig verpakt in watten, en die een stof bevatten, welke, bij vermenging met de lucht, binnen enkele seconden een niet te groot vertrek volkomen onbewoonbaar kon maken.

In een rek tegen een der wanden be-

vonden zich de fijne, stalen werktuigjes, tangen, en zaagjes, vijlen en boren, alles gemaakt en geslepen uit het hardste werktuigstaal op een van de fijne draai- en fraisbankjes, die er in de werkplaats stonden.

Hier werden ook alle onderdelen gemaakt en gerepareerd van de vliegmaschine van Raffles en ook van de diverse auto's, die zich in de garage bevonden.

In deze merkwaardige werkplaats brachten de twee vrienden een paar uren door met ingespannen arbeid.

HOOFDSTUK VI

DE HAVELOZE MAN

Om zeven uur in de avond stapten Raffles en Brand, zodanig vermomd dat zij zelf elkaar nauwelijks herkenden, uit de auto, door Henderson de reusachtige chauffeur bestuurd en nu geparkeerd voor het beroekte, sombere gebouw Holborn Viaduct Station.

Zodra de twee vrienden in 't stationsgebouw verdwenen waren, reed Henderson, die nauwkeurige instructies had, in noordelijke richting weg.

Daarbinnen scheidde Raffles en Brand zich onmiddellijk van elkander, en ieder ging dat deel van de gemeenschappelijke taak verrichten, dat hij op zich had genomen.

Brand vatte post in de buurt van de loketten, waar de kaartjes naar het noorden van Schotland werden verkocht en hield alle reizigers onopgemerkt scherp in het oog.

Raffles kocht dadelijk de twee benodigde kaartjes en begaf zich vervolgens naar het perron waar de bekende trein, de « The Flying Scotchman » getrokken door een geweldige stoomlocomotief, over ruim een uur zou vertrekken. Als bagage had hij slechts een klein, lederen handvaliesje bij zich.

Brand had een biertje gedronken en daarna een half uurtje door de vestibule rondgedrenteld, tot hij vlak bij de ingang ineens een gezicht in het oog kreeg, dat een merkwaardige reactie bij hem opwekte. Hij meende het pas kort geleden te hebben gezien, en toch kon hij het niet dadelijk thuis brengen.

Hij poogde uit alle macht het zich te herinneren, maar, zoals het meestal gaat, te vergeefs tot het plotseling als met een schok tot hem doordrong: het was het gezicht van Fraulein Sauer-

kraut.

Maar het was het gezicht van een jonge man, een goed geklede, elegante knaap met een hoornen bril, en een lichtgrijze deukhoed op. Kon het haar zoon zijn? Maar neen, dat was onmogelijk. Else Sauerkraut was zeker niet ouder dan vijf en twintig jaar en deze jongeman was minstens achttien of negentien jaar. Een broer, misschien?

Neen, zij was het zelf, vermomd als man, en uitstekend vermomd. Brand wist bijna zeker, dat er op dit ogenblik detectives in de vestibule en op het perron aanwezig waren en hij was nieuwsgierig, en ook wel een beetje ongerust, of zij de grijsharige Duitse huisvrouwster onder het uiterlijk van deze knappe jongeman zouden herkennen.

Hij moest bekennen dat zij zich kranig hield, zich niet zenuwachtig toonde, en ook helemaal niet de indruk maakte van een verklede vrouw.

Brand stond te ver af, en er was te veel gedrang aan het loket, om te kunnen horen, naar welke plaats de zogenaamde jongeman een kaartje kocht, maar dat hoefde ook niet, want hij wist zeker, dat hij zich niet vergiste.

Hij zelf was zo goed vermomd, en de slimme jongedame had hem gisteravond te weinig gezien, dan dat hij zich een ogenblik bezorgd maakte voor zich zelf.

Else Sauerkraut liep vlak langs hem heen naar het perron, slank en elegant in haar nieuwe overjas, en sloeg niet eens acht op hem.

Om even voor acht uur kwam er opnieuw een man opdagen, en ditmaal twijfelde Brand in het geheel niet, of hij had mijnheer Jef O'Hara voor zich.

Hij droeg een fraai maar veel ge-

bruikt en groot valies van varkensleder, drong haastig naar een loket, en ditmaal stond Brand juist dicht genoeg bij om te kunnen horen dat de man een kaartje nam naar New Castle in Northumberland.

Hij zag ook twee mannen met bolhoeden die alle reizigers scherp opnamen, en die hij aanstonds als detectiven had herkend. O'Hara verdween naar het peron, en ditmaal vond Brand de tijd aangebroken om op zijn beurt de vestibule te verlaten.

De trein stond al gereed, en onder de grote overkapping begon het reeds donker te worden.

De grote locomotief pufte sneeuw-witte rookwolkjes uit, en Brand kon niet nalaten de geweldige glanzende machine te bewonderen.

Hij slenterde langs de gehele trein en zag Raffles ongeveer in het midden voor een tweede klas coupé staan.

Deze gaf hem in het langslopen een onmerkbaar knipoogje, waaruit Brand opmaakte, dat O'Hara waarschijnlijk reeds in een van de afdelingen zat van de lange wagon, waarvoor Raffles had post gevat.

De als man verklede jongedame zag hij niet meer. Denkelijk had zij al plaats genomen, misschien wel in dezelfde wagon, zodat zij zich later, als zij dat wenste, bij haar medeplichtige kon voegen.

Brand had reeds opgemerkt, dat het een wagon was met gescheiden compartimenten, ofschoon zij wel aan een gemeenschappelijke gang waren gelegen, die van begin tot einde door de gehele trein liep.

Vlak achter de bagagewagen bevond zich de restauratiewagen.

Er was een afzonderlijke slaapwagen maar de reizigers konden ook, als zij dat verkozen, hun bank uittrekken als er tenminste plaats genoeg was, en zich daarop uitstrekken.

De trein stond op het punt van vertrekken, en Brand was reeds in dezelfde wagon gestapt, die door Raffles zo trouw werd bewaakt, toen hij zag hoe het gelaat van zijn vriend ineens een verbaasde, bijna verblufte uitdrukking

kreeg.

Hij volgde de richting van diens blik, en zag hoe die rustte op een niet grote man, slordig gekleed in een danig versleten pak, met een litteken dwars over zijn neus, dunne lippen, en een tamelijk ongunstig gezicht, die op dat ogenblik langzaam langs de trein liep, maar op een zodanige afstand, dat de reizigers in die wagon hem onmogelijk konden zien, tenzij zij uit het raampje leunden.

Juist op dat ogenblik kwam het hoofd van Else Sauerkraut door een van de raampjes steken, en wendde zich naar links en rechts.

Snel als de gedachte was de man met het litteken de treden opgewipt van dezelfde wagon. Brand verloor hem uit het oog, maar hij kreeg weer een knipoogje van Raffles, en stapte op de trein.

Het was de hoogste tijd, want bijna op hetzelfde ogenblik stak de stationchef zijn spiegelei omhoog, en zotte de trein zich in beweging, kreeg vaart, en rolde onder de overkapping uit.

Brand bemerkte dat de trein, althans de wagon, waarin hij zich bevond, niet sterk bezet was.

Over de acht coupé's verdeeld waren er ternauwernood vijf en twintig reizigers.

Binnen tien minuten verscheen de conducteur, die de kaartjes controleerde.

Brand liep de gang in, en zag dat Else Sauerkraut nog altijd uit het raampje leunde, blootshoofd, zodat de wind haar roodbruin kort geknipt haar, deed ogwapperen.

Aan haar gezicht was duidelijk te zien dat ze alle gevaar reeds gewaken achtte, nu de trein onderweg was. De speurhonden van de Scotland Yard waren, zo dacht zij waarschijnlijk, het spoor hister.

Raffles had plaats genomen in de coupé er vlak naast, en Brand voegde zich daar spoedig bij hem.

Het geluk wilde dat ze er geheel alleen-zaten, en zij konden dus vrijuit met elkaar spreken.

— Wat is er, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken verwonderd. Ik

heb daareven reeds een verbaasde uitdrukking op je gezicht gezien. Wat is daar de reden van?

— Als je mij verbaasd hebt gezien, amice, dan is dat niet mijn schuld, antwoordde Raffles. Er doet zich een samenloop van omstandigheden voor, die ik onmogelijk had kunnen voorzien, en ook nu nog niet begrijp, ofschoon het heel langzaam in mijn geest begint te dagen. Heb je de man gezien, naar wie ik keek op het perron?

— Je bedoelt die slordig geklede sijnjeur met dat litteken over zijn neus, de man, die zo haastig op de trein sprong, toen Else Sauerkraut haar hoofd uit het raam stak?

— Precies. Weet je wie die man is?

— Ik heb er niet het flauwste idee van.

— Het is de bezoeker, die gisteravond grootvorst Kamenski wilde spreken.

— Ben je zeker van je zaak? vroeg Brand.

— Absoluut zeker. Ik herinner mij nu pas dat ik vergeten heb, je te spreken van het litteken, toen ik je het uiterlijk van de man beschreef. De bediende echter die hem binnen liet, had dat heel duidelijk opgemerkt.

— Maar wat drommel, wat komt die man hier doen, en waarom heeft hij het op O'Hara of op Else Sauerkraut voorzien?

— Ja, als wij dat wisten, amice, dan waren wij een stuk verder, antwoordde Raffles, een weinig ongeduldig.

— Maar als dat zo is, zou hij dan toch iets te maken hebben met de diefstal van de diadeem? vroeg Brand, ten hoogste verwonderd.

— Hij heeft er zeker iets mee te maken, maar in een andere zin, dan je denkkelijk vermoedt, Charles, want dat Kamenski die hij kwam opzoeken, er de hand in heeft gehad, dat wil er nog altijd niet bij mij in. Neen, er zit iets anders achter, en dat andere zal waarschijnlijk tijdens deze treinries wel aan de dag komen, of beter gezegd aan de nacht, want het begint reeds te schemeren.

Inderdaad legde de duisternis zich

reeds over de velden, toen de trein Londen voor goed achter zich had gelaten, maar het was toch niet zo donker of Brand kon zeer goed de grote auto zien, die daar in de verte met grote snelheid op de weg reed, en die door Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles werd bestuurd. Het zien van die wagen gaf hem een grote gerustheid.

Een half uur lang heerste er stilte in de coupé.

Automatisch waren overal de lichten in de plafonds ontstoken, en de wagons waren nu vrij helder verlicht.

Nu en dan ging Brand een uitstapje maken en inspecteerde de verbindingsgang.

Het kon omstreeks half tien in de avond zijn, toen hij ietwat opgewonden van zulk een expeditie bij Raffles terugkeerde, en als volgt rapport uitbracht:

— De man, die tot dusverre bij O'Hara en zijn vriendin heeft gezeten, is naar de restauratiewagen verdwenen, en zoëven vervangen door de haveloze vent. Hij zit op het ogenblik met hen te praten. De deur naar de gang is gesloten. Kun je niet gebruik maken van je grote bekwaamheid in het aflezen van de lippen, om in de gang staande, te zien wat zij zeggen?

— Dat zou wel wat gevaarlijk zijn, Charles. Dat voortdurende staren zou waarschijnlijk hun achterdocht opwekken, en zij zouden de gordijntjes kunnen dichttrekken. Ik heb iets beters bij mij.

Hij had zijn valies geopend, nam er een boor uit, van een eigenaardig maaksel, en zei tot Brand:

— Ga voor de deur staan, trek de zijgordijntjes dicht, en geef mij een teken als er onraad is.

Brand deed wat hem gezegd was, en Raffles plaatste de boor tegen de tussenwand, die zijn coupé scheidde, van die van O'Hara, en draaide het toestel voorzichtig rond.

Het maakte niet het minste gerucht en boorde ongeveer op dezelfde wijze als een centerboor, maar heel wat zuiverder en beter, een rond gat ter grootte van een cent in het dunne hout van het tussenschot.

Hij was er voor op de bank gaan staan, en had de plek zodanig gekozen, dat het zo goed als onmogelijk zou zijn, van de andere kant iets te zien.

Het uitgeboorde hout viel als heel fijn zaagsel aan deze zijde neer, en toen er nog maar een heel dun laagje hout was overgebleven, verwijderde hij dat heel gemakkelijk en eveneens onhoorbaar, met zijn pennemes.

Raffles drukte onmiddellijk een microfoon in de opening, die er precies in paste, en waarvan een dun snoer afhing eindigend in een soort koptelefoon, en zette zich tot luisteren.

Brand wachtte er zich wel voor, zich ook maar een enkele maal om te draaien.

Na verloop van tien minuten ongeveer maakte hij het toestel weer los en tikte Brand op de schouder.

Deze wendde zich om, en keek vragend in het gelaat van Raffles, dat een uitdrukking vertoonde, deels van verbazing, deels van ongeduld.

— Naar het schijnt heb ik tijdens het boren van het gaatje juist een vrij belangrijk deel van het gesprek gemist Charles, maar ik heb toch ook veel interessants vernomen, dat een en ander opheldert. Ik zal kort moeten zijn, want het is nu geen tijd voor praten, maar voor daden. De haveloze man (zij spreken hem aan met de naam Tonny) is erg kwaad op die twee, en daar heeft hij reden toe. Naar het schijnt heeft het drietal met nog iemand anders vroeger een kleine bende gevormd, met de haveloze als leider, en hij moet zelfs ook de diefstal hebben voorbereid van de diadeem. Zij hebben hem daar echter niets van gezegd, en hij begreep dus onmiddellijk, na dat hij het in de krant had gelezen, uit welke hoek de wind woei. Hij heeft O'Hara de hele dag in het oog gehouden, zoals hij verklaarde, en nu volgt natuurlijk de afrekening.

— Hij zal natuurlijk mee willen delen?

— Naar het schijnt. O'Hara spartelde eerst hevig tegen, en naar de woorden die ik hoorde, moet hij zelfs een ogenblik met geweld hebben bedreigd, maar die haveloze is niet zo gemakke-

lijk bang te maken. In ieder geval trok de ander bakzijl, en stemde toe in de verdeling.

— En die Else Sauerkraut? Vond die het ook goed?

— Die protesteerde nog veel harder. Zij beweerde, en niet geheel zonder grond, dat het hele plan mislukt zou zijn als zij niet zo pienter was geweest, en de zaak zo knap tot een goed einde had gebracht. Maar mijnheer Tonny was niet gevoelig voor dat argument, en bleef volhouden, dat hij de dupe was geweest, dat er verraad was gepleegd, en dat hij het tweetal heel schappelijk behandelde door zich tevreden te stellen met de helft van de opbrengst. Hij voelt er niets voor om helemaal tot New Castle door te reizen. Volgens hem kon men heel gemakkelijk en veilig de diadeem dichterbij huis verkopen, bij voorbeeld in Leeds. Zij gaan nu aanstonds naar de restauratiewagen om te eten.

— Alle drie?

— Neen, alleen O'Hara en Else Sauerkraut.

— Nemen zij de tas met de diadeem mee?

— Dat wilden zij doen, maar daartegen verzette Tonny zich, hij zei dat de tas heel veilig bij hem was.

— Zij zijn toch niet zo dom geweest om daar in te trappen?

— Zo stom waren zij niet, Charles. Bedenk dat de trein pas anderhalf uur voor het eerst in Spalding stopt. En ik zie niet in hoe de haveloze zich van de tas zou kunnen meester maken, terwijl de anderen zeker binnen een half uur terug zijn.

— Hij zou aan de noodrem kunnen trekken, en van de verwarring gebruik kunnen maken om uit de trein te springen.

— Dat zou hij zeker kunnen doen, maar vergeet niet dat daar groot risico aan verbonden is. Zodra O'Hara daarvan iets zou merken, zou hij wel begrijpen wat er aan de hand was, en komen toelopen. Het komt er trouwens niet op aan wat zij allen denken of doen, want ik hoop de afloop zelf te kunnen regelen. Ga eens kijken of die twee al weg zijn, Charles.

Brand stak zijn hoofd even boven de deur, trok het bijna dadelijk weer terug, en zei:

— Zij zijn juist op weg naar het voorste gedeelte van de trein.

— Dan moet hij dus nu alleen zijn, en het wordt tijd voor ons. Waar zijn wij hier ergens?

— Daareven zijn we het station van Hertford voorbijgereden.

— Het kon niet beter. Gedurende twintig minuten op zijn minst moet dan de verkeersweg vlak langs de rail lopen. Zie je Henderson nog?

Brand boog zich een weinig voorover, om uit het raam te kijken. Over de effen weg snelde de grijze wagen voort en de sterke lichtbundels van de koplampen verlichtten de weg tot op verre afstand.

— Goed. Houd je gereed. Binnen vijf minuten moet alles gedaan zijn.

Alles was zo goed van te voren geregeld, dat zich inderdaad niet de minste hapering voordeed. Raffles opende zijn tas opnieuw, haalde er een doosje uit, ontdeed het van het deksel, en nam er zeer voorzichtig een in watten gepakt glazen bolletje uit. Hij ging op de bank staan, na Brand een wenk te hebben gegeven, die zijn post bij de schuifdeur weer innam, en zodra zijn vriend even met het hoofd geknikt had, ten bewijs dat alles veilig was, liet hij het bolletje door het gat in het tussenschot vallen dat hij daarna vlug dicht maakte met een schijfje kurk tot dit doel gereedgemaakt.

Hij gaf Brand een seintje, en deze ging de gang in en hield de schuifdeur van de aangrenzende coupé dicht. Maar dit was niet eens nodig. Het in het bolletje opgesloten gas verspreidde zich zo snel, en had zulk een krachtige uitwer-

king, vooral in zulk een kleine ruimte, dat degene, die het inademde bijna onmiddellijk bewusteloos geraakte. Brand overtuigde zich dat niemand naderde, hield zijn mond stijf dicht, stopte een propje watten in beide neusgaten, opende de schuifdeur, stapte over het lichaam van de bewusteloze reiziger heen en liet het raampje zakken, zodat de koude nachtlucht aanstonds naar binnen stroomde en het gas verdreef.

De gordijntjes waren dicht, en hij kon dus ongezien het slappe lichaam zodanig op de bank neerleggen, dat men zou kunnen menen, dat de man sliep.

Hij greep het kleine valies van O'Hara, dat de andere uit zijn handen had laten vallen, overtuigde zich er van dat het de diadeem bevatte, en ging de gang weer in.

Raffles had reeds een raampje aan de zijde van de doorloop laten zakken, en nam nu het kleine valies over. Met een behendige worp gooide hij de tas uit het portier, en dat kwam vlak bij de auto in het talud terecht. Bijna op het zelfde oogenblik minderde Henderson vaart van zijn wagen, remde en stopte. Binnen enkele seconden had hij de tas te pakken. Hij stapte weer in de wagen, gaf gas en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Raffles glimlachte tevreden. Hij wist dat de reus nu kalm naar Londen zou terugrijden en dat geen aardse macht hem zou kunnen bewegen, dat kostbare valies af te geven.

Hij wierp nog even een blik op de schijnbaar slapende haveloze man, ging zijn eigen coupé weer binnen, pakte alles wat hem zou kunnen verraden, zorgvuldig bijeen, en nestelde zich tevreden in zijn hoekje.

HOOFDSTUK VII

EEN DRAMATISCH EINDE

Er waren een paar dagen verlopen sedert Raffles zich op zulk een schijnbaar eenvoudige en schrander bedachte wijze in het bezit had gesteld van de diadeem van grootvorstin Kamenski.

In geen enkel dagblad werd over dit geval een woord gerept. Want noch O'Hara, noch Tonny vonden het wenselijk ruchtbaarheid aan het geval te geven. Een feit is, dat laatstgenoemde wellicht van de kunstmatige slaap, waarin hij zich bevond, zou zijn overgegaan tot de eeuwige rust, als er niet juist op het oogenblik dat de woedende O'Hara zich gereed maakte zijn voormalige benede chef naar de andere wereld te helpen in de stellige verbeelding, dat deze veinsde, en zich slapende hield. Het bleek wel anders, en Tonny had zelfs de hele nacht nodig om weer bij zijn positieven te komen. Dat was even voor de trein in het station van Leeds stopte, en, ofschoon nog half duizelig en suf nog stond hij erop daar uit te stappen. O'Hara en Else Sauerkauf konden weinig anders doen, want de diadeem was op een geheimzinnige wijze verdwenen.

Het was op de avond van de derde dag, nadat dit alles was voorgevallen, toen Raffles, rustig als steeds, bezig was met toebereidselen voor een bezoek, dat hij nog diezelfde nacht aan het huis van grootvorst Kamenski wilde brengen.

Brand keek toe, in een gemakkelijke stoel uitgestrekt, en reeds gereed voor

de onderneming, want Raffles had hem verzocht mee te gaan.

Kamenski bewoonde een fraai huis in Kew Gardens, Raffles kende het inwendige, zeer goed, want dat huis had nog geen jaar geleden toebehoord aan Lady Barmondsley, die niet zo goed was geweest, of zij had de Grote Onbekende nolens volens een deel van het door haar man bijeengeschraapte fortuin moeten afstaan. Dat was zeker een gelukkige omstandigheid, welke Raffles dan ook wist te benutten.

Na enige oogenblikken vroeg Brand:

— Excuseer de vraag, Edward, maar wat is nu eigenlijk het fijne van de zaak, ik wil zeggen: wat is het doel van deze tocht?

— Wel, dat zal totaal van de omstandigheden afhangen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet dat Kamenski van avond in zijn club is, en daar blijft hij meestal zeer laat. Heb ik er dus de gelegenheid toe, dan zal ik niet nalaten, enige kostbaarheden en wat losgeld mee te nemen, als ik er de kans toe krijg. Behalve de diadeem, die ze nu kwijt is, heeft de voormalige filmster nog veel prachtige, waardevolle sieraden. Maar de hoofdzaak is toch, dat ik wil trachten door te dringen in het geheim van Kamenski's leven. Zijn we klaar?

Als antwoord sprong Brand op, en trok zijn donkere overjas aan. Nog geen uur daarna stopte hun auto in de buurt van het fraaie harenhuis, omringd door

een prachtige tuin. Raffles gaf Henderson fluisterend zijn instructies, en verdween toen in de duisternis.

Het kostte hem ditmaal weinig moeite, het huis binnen te komen, en hij schudde zelfs afkeurend het hoofd over de achteloosheid van de gewezen filmdiva. Het was één uur in de nacht toen hij er binnendrong, en alles in het huis sliep. Alleen in de ruime vestibule brandde een klein electrisch lampje in een albaston kom.

Raffles sloop het allereerst naar het boudoir van de grootvorstin wier rustige ademhaling hij in het aangrenzend vertrek kon horen. Hij sloot onhoorbaar de tussendeur, en ging aan het werk. Nu en dan schudde hij weer het hoofd, als hij een kistje aantrof, gevuld met ringen, oorhangers, ouderwetse en met diamanten versierde haarspelden.

Daarna liet hij het licht van zijn zaklantaarn nog eens rondgaan, zette de tussendeur weer open, luisterde even naar de geregelde ademhaling van de slapende vrouw, en zette nu zijn weg voort, in de richting van de vertrekken van Kamenski, die op dezelfde verdieping maar verderop in de gang waren gelegen.

Hij ging achtereenvolgens door een bibliotheek en een fraai ingerichte rookkamer, en bereikte toen wat de heer des huizes waarschijnlijk maar niet geheel ten rechte zijn werkkamer noemde, want het zag er niet uit, alsof daar inderdaad veel gewerkt werd. Wel stond er tussen de beide ramen een schrijfbureau, waarop prachtige kunstvoorwerpen van brons en marmer, en verder wat papieren, die in een keurig stapeltje waren verenigd. Er was ook een kleine brandkast, half in de muur gemetseld, en dit kastje trok natuurlijk dadelijk de aandacht van Raffles. Hij raadpleegde zijn polshorloge en zag dat hij zich zou moeten haasten, wilde hij klaar komen, voor de dag aanbrak. Want eerst moest het bureau doorzocht worden, naar papieren, die misschien enig licht konden werpen op de geheimzinnige betrekkingen die er tussen Kamenski en de haveloze Tonny bestonden.

Maar juist toen hij de hand uitstreekte

naar een der laden ving zijn scherp oor een gerucht op, beneden in het huis. Dat was waarschijnlijk Kamenski, die eerder thuis kwam dan gewoonlijk. Zeer rustig knipte Raffles zijn zaklantaarn uit, en stapte in een der vensternissen, waar hij zich achter een gordijn verborg, overtuigd, dat de bewoner hier niets te zoeken had, en zeker regelrecht naar zijn slaapkamer zou gaan.

Maar het kwam anders uit. De voetstappen naderden over de gang, en Raffles zag door een kier van het gordijn hoe er in de aangrenzende rookkamer, die men ook door een deur naar de gang kon bereiken, licht werd gemaakt.

Tot zijn grote verbazing hoorde hij een opgewekte stem, die de volgende woorden sprak, tot iemand die voor hem nog onzichtbaar was:

— En neem nu maar je gemak, Tonny, dan kunnen wij eens rustig met elkander praten, heel wat rustiger dan zoëven op straat.

Daarop antwoordde een stem die hem heel bekend in de oren klonk:

— Ik ben met je meegegaan, Paul, toen ik je aan de deur van je club aantrof, maar ik waarschuw je: geen grapjes, want die zouden je opbreken. Je weet dat ik je voor geen rode duit vertrouw. Ik heb geld nodig. Als je van plan bent mij dat te geven, dan is alles oké, maar in het tegenovergestelde geval is het uit met je gezellige leventje dan kun je niet meer in zo'n prachtig huis wonen, maar je zou waarschijnlijk moeten verhuizen naar een heel klein vertrekje, met een klein raampje hoog in een van de muren, en houten brits.....

— Hou je bek, klonk gedempt en met een schorre klank de stem van Kamenski, en praat wat zachter. Mijn vrouw slaapt hier niet ver vandaan. Waarom zouden we ruzie maken?

— Ik denk niet aan ruzie maken, Paultje, zei Tonny zoetsappig en even kon Raffles hem van uit zijn schuilplaats zien, toen hij voorbij de tussendeur liep, als steeds in zijn versleten pak, ongeschoren, en met iets loerends in zijn blik.

Kamenski was gaan zitten, en Raffles

zag niets, dan zijn lakschoenen, zijn zwarte sokken, zijn benen tot aan de knie, en de toppen van twee witte vingers, die op een van zijn knieën rustten.

Raffles begreep aanstonds dat Tonny na zijn mislukking met de diadeem om geld verlegen was, en Kamenski aan de deur van diens club had opgewacht, om hem geld af te persen.

Hij hoorde nu weer de stem van de grootvorst, die zei:

— Daar staan sigaren. Steek er een op, en laten we eens praten. Wees niet onbillijk, Tonny. Slacht de kip niet, die de gouden eieren legt.

— Gouden eieren? herhaalde de haveloze man, schamper. Tot dusverre heb ik daar niet veel van gezien. Een paar dagen geleden heb je me afgescheept met een paar honderd pond. En dan te bedenken dat je bulkt van het geld, dat je een vrouw aan de haak hebt geslagen, met je smoesjes, die je de miljoentjes zo maar in je schoot werpt. Wat moet dat een verandering voor jou geworden zijn. Wat ben je al niet geweest. Kellner, gigolo, hotelportier, valse munter, een van mijn knapste mannetjes, maar zeker nooit een grootvorst... laat me niet lachen.

— Ssst kwam het sissend van Kamenski, en Raffles zag dat een van de lakschoenen zenuwachtig werd uitgestoken. Als mijn vrouw het hoort, behoef je op niets meer te rekenen.

— Goed, ik zal mijn mond houden, maar schuif dan ook behoorlijk af. Het toeval bracht me een paar maanden geleden op je spoor, en ik heb er heel wat kapitaal ingestoken om je hier te achterhalen. We zullen de zaak zo eenvoudig mogelijk stellen: Je betaalt me nu op slag tien duizend pond sterling uit, en dan hoor je nooit meer iets van me, en ik zal de politie niet gaan vertellen dat je een drommels slimme oplichter bent, en in Warschau nog een jaartje of drie hebt op te knappen.

Kamenski was opgesprongen, bij het horen noemen van de hoge som, en Raffles zag even zijn gezicht, dat doodsbleek en getrokken was. Hij stamelde:

— Ben je gek geworden, Tonny? Tien duizend pond? Alsof het maar niks is.

Denk je dat het geld me op de rug groeit? Denk je soms dat ik die nu in huis heb?

— Dat kan me niemendal schelen, klonk de spottende stem. In ieder geval kun je een chèque voor dat bedrag uitschrijven, of voor zoveel er aan ontbreekt. En maak nu een beetje voort want de grond van Londen wordt me wat te warm onder de voeten. Ik geef je vijf minuten om je te bedenken.

Het bleef even stil, en toen zei Kamenski met een geheel veranderde stem langzaam:

— Ik zal je het geld geven. Wacht hier even, maar beloof me dat je je hier nooit meer laat zien, of het loopt slecht met je af.

— Daar kun je op rekenen.

Raffles zag Kamenski binnenkomen. Hij liep naar de gangdeur toe en maakte licht. Raffles zag dat hij zo wit was als een doek. Hij opende de brandkast, met zijn sleutel, en nam er een pakje bankbiljetten uit.

Tonny was op de drempel van de tussendeur komen staan, met een sigaret tussen de lippen en met de handen in de zakken tegen een der posten leunend. Zijn ogen volgden argwanend alle bewegingen van de ander.

Kamenski kwam met het pakje bankbiljetten in zijn hand naar zijn schrijftafel toe, trok met zijn rug naar Tonny staande een lade open, en nam er een klein zwart voorwerp uit. Toen draaide hij zich bliksemsnel om, en hief het wapen op.

Maar voor hij kon schieten, bewoog de hand in een van de zakken van Tonny. Er klonk een doffe knal; Kamenski liet de kleine revolver vallen, en viel langzaam voorover op zijn schrijftafel met de armen wijd uitgestrekt.

— Ik had je wel in de gaten, schurk, bromde Tonny. Hij sloop op de dode toe en maakte snel het pakje bankbiljetten uit de gekromde vingers los. Toen hij zich omdraaide om te vluchten, stond hij tegenover een lijkleke vrouw die een gesmoorde gil slaakte, en hem aanstaarde met wijd geopende, krankzinnige ogen:

— Je hebt mijn man vermoord, ellen-

deling, bracht ze er met moeite uit. Maar ik zal...

De man stond in gebukte houding voor haar, als een tijger, die zijn sprong zal nemen, en juist toen hij zich op haar wilde werpen, rukte Raffles het gordijn opzij, en sloeg de man neer.

Terwijl de vrouw half bewusteloos van angst op een stoel neerzank, bond Raffles de schurk haastig met een gordijnkoord dat hij op een stoel staande afsneed en legde hem toen plat op de

grond neer, zodat hij geen vinger kon verroeren.

Toen belde hij de dichtstbijzijnde politiepost op, en liep bij drie treden tegelijk de trap af, en het huis uit, juist toen hij hoorde dat de bedienden op het geluid van het schot toe kwamen snellen.

Het dramatisch einde van het avontuur in zake de diamanten diadeem, zou Raffles nooit vergeten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De moord in Whitechapel

